

**ΟΜΙΛΙΑ – ΣΥΖΗΤΗΣΗ 1η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015:
Η ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΜΠΛΗΞΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

Ο Ρόλος της Παγκοσμιοποιητικής Αριστεράς στο Σημερινό Καθεστώς Οικονομικής Κατοχής και η Στάση του ΚΚΕ

ΣΑΚΗΣ ΑΔΑΜ

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Το 3^ο Μνημόνιο σκιαγραφεί σε πλήρη διάσταση το νέο καθεστώς οικονομικής κατοχής που θα ισχύει για ολόκληρες γενιές από εδώ και πέρα. Το ξήλωμα του ασφαλιστικού, του συνταξιοδοτικού, η ιδιωτικοποίηση της Υγείας και της Παιδείας, το ξεπούλημα όλων των πλουτοπαραγωγικών πόρων της χώρας, καθιστούν τα λαϊκά στρώματα χωρίς κανένα μέτρο προστασίας σε όλους τους τομείς της ζωής τους ενώ τώρα ήρθε η ώρα να στερηθούν και το δικαίωμα στη στέγαση με βάση και τις αλλαγές στο δικονομικό πλαίσιο που ήδη έχουν περάσει από την αριστερή κοινοβουλευτική χούντα για την άρση των κατασχέσεων σε σπίτια και αγαθά πολιτών.

Μέτρα τα οποία καμία χούντα και κανένα προηγούμενο καθεστώς δε τολμούσε να πάρει, τα εφαρμόζει σήμερα η αριστερή κοινοβουλευτική χούντα της συν-κυβέρνησης με τη συνεργασία κάθε ευρω-φασιστικού κόμματος της βουλής που η υπερεθνική ελίτ έχει «φυτέψει» στο σβέρκο του πολύπαθου Ελληνικού λαού. Η ντόπια αριστερό-δεξιά χούντα, πραξικοπηματικά, και αφού διαστρεβλώνει καθολικά το πραγματικό ΟΧΙ του Ελληνικού λαού της 5^{ης} του Ιούλη στο οικονομικό καθεστώς κατοχής, προχωράει στην θεσμοποίηση της εξαθλίωσης των λαϊκών στρωμάτων αλλά ακόμη χειρότερα και στην θεσμοποίηση των προϋποθέσεων ώστε η χώρα να μη σηκώσει ποτέ κεφάλι ως αυτοδύναμη οικονομία. Η ρευστοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πόρων σημαίνει ιδιωτικοποίησή τους και ουσιαστική παραχώρηση σε τρίτους, καθιστώντας τους

ιδιοκτησιακό στοιχείο του διευθυντηρίου της ΕΕ. Με τη σειρά του αυτό σημαίνει σε επίπεδο απασχόλησης, αύξηση της πραγματικής ανεργίας και μονιμοποίηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας (δηλ συνθήκες εργασίας κινεζικού και ινδικού τύπου) παρά της πλιθιότητας περί «ανάπτυξης» που συνεχίζουν να ακούγονται από άθλια υποκείμενα βολεμένα στα βουλευτικά έδρανα και σε επίπεδο εθνικής κυριαρχίας το ξεπούλημα των πόρων αποτελεί συνθηκολόγηση και παραχώρηση των δικαιωμάτων της κοινωνίας στη δημόσια περιουσία, στους μηχανισμούς της ΥΕ και την ΕΕ.

Με λίγα λόγια και περιληπτικά το νέο καθεστώς που έχει ήδη περάσει ως νόμος του κράτους, καθιστά και τυπικά πλέον την Ελλάδα ως κανονικό προτεκτοράτο των ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών στις οποίες μας ενσωματώνει η ΕΕ, ενώ τα λαϊκά στρώματα δεν θα έχουν κανένα δικαίωμα πάνω στη δημόσια περιουσία και τους πόρους της χώρας στην οποία ζούνε ούτε καν στο ίδιο τους το σπίτι, μια ισοπέδωση των κοινωνικών παροχών και βασικών στοιχείων επιβίωσης του λαού που θα εκτοξεύσει την ήδη τραγική κατάσταση στο κοινωνικό πεδίο, με τις αυτοκτονίες, τα συσσίτια, την ασιτία που χτυπάει ακόμη και παιδιά στα σχολεία, τα ιδρύματα που γεμίζουν παιδιά κ.λπ.

Από την άλλη — και σε πολιτικό επίπεδο πλέον — επιβεβαιώθηκε ο πραγματικός ρόλος της ύπαρξης του Σύριζα ως η «αριστερή» Πέμπτη φάλαγγα μέσα στη κοινωνία καθώς ήταν αυτό το πολιτικό μόρφωμα που ανέλαβε να φέρει εις πέρας την πλήρη καταστροφή του Ελληνικού λαού δηλ. της καθολικής ένταξής του στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης μέσα από μια διαδικασία σε απόλυτη σύμπνοια με τις επιταγές της ΥΕ και σε βάθος χρόνου.

Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε όπως ήταν αναμενόμενο ν' απογοτεύσει τον λαό ακόμη και για τη δυνατότητα αλλαγής των γεωπολιτικών μας σχέσεων που είναι όμως απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε στον λυσσασμένο πόλεμο που θα μας κήρυσσε η Υ/Ε αν τολμούσαμε να προχωρήσουμε σε ρήξη. Ο συνοδοιπορισμός του Σύριζα λοιπόν μαζί με τους υποτιθέμενους αντιπολιτευόμενους του της εξόδου από το ευρώ, προχώρησαν στη επικύρωση των κυρώσεων της ΕΕ κατά της Ρωσίας και ενώ μέχρι και την τελευταία στιγμή επισήμως κυβερνητικά στελέχη της Ρωσίας ήταν διατεθειμένα σε παραχώρηση άτοκου δάνειο στην Ελλάδα το οποίο αρνήθηκε η αριστερή κυβέρνηση. Αντ' αυτού εξαπολύθηκε η γνωστή διαστρεβλωτική προπαγάνδα των απατεώνων του Σύριζα ότι δήθεν ζήτησαν αυτοί δάνειο και δε τους έδωσε η προφανώς κακιά Ρωσία, δηλώσεις που διαψεύστηκαν βέβαια επισήμως από τη ρωσική κυβέρνηση. Όπως αντίστοιχα είχε κάνει ο προκάτοχός του Γιωργάκης που επίσης είχε αρνηθεί τη ρωσική βοήθεια και προτίμησε να βάλει την Ελλάδα στο ΔΝΤ.

Είναι λοιπόν απόλυτα βάσιμο το συμπέρασμα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ανέκαθεν μια εξ αρχής οργανωμένη από τις ελίτ παρένθεση, ώστε να καλυφθεί και με «αριστερό» μανδύα η ολοκλήρωση της Ελληνικής καταστροφής που δεν μπορούσε να επιβάλει η ΥΕ μέσω των απαξιωμένων κομμάτων του Πασοκ και ΝΔ. Εξίσου αποπροσανατολιστικές και

εγκληματικές για την συνειδητοποίηση του λαού αποδείχθηκαν τα μισόλογα όλων των χρεολόγων που ασχολιόντουσαν με τη διαγραφή του χρέους και τη στάση πληρωμών, μέτρα τα οποία δε τα συνόδευαν ποτέ από πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας αφού έπαιρναν δεδομένους σιωπηλά ή και ρητά ακόμα τους μηχανισμούς της παγκοσμιοποίησης που ακυρώνουν οποιαδήποτε προσπάθεια οικονομικής ανασυγκρότησης (ΠΟΕ, ΠΤ κ.λπ.).

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΟΦΑΛΑΓΓΙΤΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Με την υποστήριξη των διεθνών θινκ τανκς της Υπερεθνικής και Σιωνιστικής Ελίτ — όπως αυτά των Levy institute, Brookings και Ινστιτούτα του Σόρος που επισκεπτόταν και τυπικά πλέον το ηγετικό κλιμάκιο της Κουμουνδούρου πριν τις τελευταίες εκλογές — των ντόπιων και διεθνών ΜΜ Εξαπάτησης, αλλά επίσης και της αντίστοιχης παγκοσμιοποιητικής αριστεράς του εξωτερικού — ο Σύριζα ανέβηκε στην εξουσία τάζοντας λαγούς με πετραχήλια και εξαπατώντας εσκεμμένα τα λαϊκά στρώματα ότι μέσα στην ΕΕ και ΟΝΕ θα μπορούσε να ακυρώσει τις πολιτικές λιτότητας. Σήμερα μόνο οι βολεμένοι στο εγκληματικό καθεστώς οικονομικής κατοχής, οι εγκληματικά απληροφόρητοι, ή οι βαλτοί δεν καταλαβαίνουν ότι η Ελλάδα έχει χάσει κάθε εθνική κυριαρχία αφού δεν ελέγχει την οικονομία της ούτε καν το νόμισμα της, όπως αποδείχθηκε χαρακτηριστικά μετά το 2010 και ιδιαίτερα μετά την εκλογή ΣΥΡΙΖΑ. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έθεσε ποτέ θέμα εθνικής κυριαρχίας, αλλά απλά έβαζε διάφορες δήθεν «κόκκινες γραμμές» για την προστασία εισοδημάτων, συντάξεων κ.λπ. που ΗΞΕΡΕ ότι μέσα στην ΕΕ, χωρίς εθνική κυριαρχία, δεν είχε καμιά δυνατότητα να τις επιβάλλει, με βάση ψευτο-επιχειρήματα δήθεν «μαρξιστών» και «αριστερών» οικονομολόγων και τυχοδιωκτών πολιτικάντηδων ότι αρκούσε να «τρομάξουμε» τις ελίτ με την πιθανότητα να βγούμε από το Ευρώ για να δεχτούν κατάργηση της λιτότητας. Εντούτοις, η λιτότητα είναι βασικό σύμπτωμα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και όχι απλά μια «κακή πολιτική» των ελίτ, όπως διακηρύσσουν άσχετοι με τη σημασία της παγκοσμιοποίησης, αλλά και κάποιοι που συνειδητά παραπλανούν τον κόσμο. Ωστόσο εδώ είναι χρήσιμο να πούμε ότι η συγκρότηση και η πορεία της εκφυλισμένης αριστεράς δεν ήταν ποτέ άσχετη από το σημερινό πραξικόπημα κατά του Ελληνικού λαού με την υπερψήφιση των νομοσχεδίων του 3^{ου} μνημονίου. Ουσιαστικά η μόνη διαχρονική συνέπεια που έδειξε ποτέ η παγκοσμιοποιητική αριστερά δεν ήταν βέβαια κάποιοι φιλολαϊκοί στόχοι αλλά η ταύτισή της με τις επιταγές της ΥΕ σε βάθος χρόνου. Έτσι και σε θεωρητικό επίπεδο έχει υιοθετήσει όλη την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης και σε πρακτικό επίπεδο λειτουργούσε πάντα όπως ανέφερα παραπάνω ως Πέμπτη φάλαγγα μέσα στα κινήματα.

Μια πολύ σύντομη Ιστορική Αναφορά λοιπόν για τις ρίζες και την προσφορά αυτού του αντιδραστικού μορφώματος στην διαδικασία αναπαραγωγής της Νέας Διεθνούς Τάξης της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης είναι αναγκαία.

EAM

Το πολιτικό μόρφωμα του ΣΥΡΙΖΑ που αυτο-αναφέρεται σήμερα ως αριστερό, βασίστηκε κυρίως σε πρώην στελέχη του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας που πολέμησαν λυσσαλέα τη γραμμή του ΕΑΜ και την ίδια την ύπαρξή του. Όταν το ΕΑΜ ηττήθηκε και οι δημιουργοί του Εαμικού μετώπου εξορίστηκαν και εκτοπίστηκαν, αυτό έγινε όχι μόνο με τη σύμπραξη των αντιδραστικών κυβερνήσεων της Ελλάδας αλλά έγινε επίσης με την καθοριστική σύμπραξη συγκεκριμένων φραξιών μέσα στο ΚΚΕ οι οποίες λίγο αργότερα ανέλαβαν και την ηγεσία του ΚΚΕ. Το αποτέλεσμα ήταν οι πολιτικοί εξόριστοι του ΕΑΜ — κυρίως Ζαχαριαδικοί — να σαπίζουν στις εξορίες με τις ευλογίες των εδώ ταγματασφαλήτικων κυβερνήσεων, της Χρουτσοφικής κυβέρνησης και της τότε ηγεσίας του ΚΚΕ που άφησε τα ηγετικά στελέχη που δημιούργησαν τον ΕΑΜ/ΕΛΑΣ αλλά και τον αντίστοιχο μηχανισμό να σαπίσουν στις εξορίες της Σιβηρίας και πολλοί απ' αυτούς να αφήσουν εκεί τα κόκκαλά τους — όπως και ο ίδιος ο Ζαχαριάδης. Τα περισσότερα από τα τότε στελέχη αυτά που είχαν εξαπολύσει κανονικό πόλεμο εξόντωσης κατά των ΕΑΜικών κατά τη διάρκεια των χρόνων εξορίας, στελέχωσαν κυρίως το ΚΚΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ τον μετέπειτα δηλ. ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ και ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο σε ένα σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα πέταξε οτιδήποτε αντισυστημικό από το πολιτικό του λόγο κατ' εικόνα και ομοίωση της εκφυλισμένης αριστεράς που δημιουργούσαν παντού τα θινκ τανκς των ΗΠΑ και των Σιωνιστών και οι μυστικές τους υπηρεσίες. Μια εκφυλισμένη αριστερά η οποία ήταν γέννημα θρέμμα της συστημικής επικοινωνιακής προπαγάνδας η οποία συνόδευε κάθε επιχείρηση για την ανατροπή καθεστώτων που οι οικονομίες τους δεν ήταν ενσωματωμένες στις ανοιχτές και απελευθερωμένες αγορές από την Σοβιετική Ένωση και τις χώρες του ανατολικού μπλοκ και σήμερα από τη Λιβύη μέχρι τη Συρία, το Ιράν την Ουκρανία κ.λπ. Η δημιουργία της φίλο ευρωπαϊκής αριστεράς, διαδικασία που ακολουθήθηκε μετά τις γνωστές διασπάσεις του ΚΚΕ, ήταν γεγονός.

Έτσι σήμερα τόσο η παγκοσμιοποιητική αριστερά του Σύριζα όσο και τα συγκοινωνούντα δοχεία της στον εξωκοινοβουλευτικό χώρο (από ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέχρι ΑΚ κ.λπ.) έμελε να αποτελέσουν το χρησιμότερο συστημικό εργαλείο της Υ/Ε στη δικαιολόγηση των επεμβάσεών της μέσω είτε του ΝΑΤΟ και μισθοφορικών ομάδων (Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Συρία, Λιβύη, Ουκρανία) είτε μέσω των οικονομικών μηχανισμών της Νέας διεθνούς τάξης (ΔΝΤ, ΕΚΤ, ΠΟΕ κ.λπ.) στα καθ' ημάς, αλλά και το πιο χρήσιμο εργαλείο στη κατάπιξη κάθε πραγματικής ριζοσπαστικής πρότασης.

ΠΚΦ

Σημαντικό σημείο καμπής στη κοινωνική πάλη ήταν η ανάδυση του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος το 2000, όπως αντίστοιχα καθοριστική ήταν η προσφορά της εκφυλισμένης αριστεράς στη κατάπιξή του με τη δημιουργία του ΠΚΦ και τα αντίστοιχα ελληνικά φόρουμ. Για πρώτη φορά και μετά από αρκετά χρόνια το πρωτοεμφανιζόμενο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης έδειχνε πραγματικά

ριζοσπαστικό χαρακτήρα με λόγο που στρεφόταν κατά των υπερεθνικών μηχανισμών και της ΕΕ. Η δημιουργία του ΠΚΦ και των ντόπιων παραρτημάτων του τα οποία στελέχωνε σχεδόν καθολικά ο «πλουραλιστικός» ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ της «αριστεράς και της προόδου» αλλά και οργανώσεις που σήμερα καθορίζουν τη γραμμή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, φόρουμ που χρηματοδοτούνταν από το ίδιο το σύστημα, έμελε να αποπροσανατολίσουν τελικά το κίνημα, αντικαθιστώντας ριζοσπαστικούς στόχους με τους αγώνες για δικαιώματα δηλ. την ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης και τον εν μέρει ταξικό του χαρακτήρα με μια αταξική θεωρητική σούπα. Το αποτέλεσμα ήταν το καπέλωμα του κινήματος από το ΠΚΦ και η εξαφάνισή του, όπως εξαφανίστηκε αργότερα και το ίδιο το ΠΚΦ αφού είχε επιτελέσει το σκοπό.

ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ, ΜΝΗΜΟΝΙΑ

Δεν εξαφανίστηκε όμως η ίδια η εκφυλισμένη αριστερά που συνεχίζοντας να υπερασπίζεται από αριστερή μεριά όλους τους πολέμους της Υ/Ε, επανήλθε πάλι στο πιο κρίσιμο χρονικό σημείο αυτή τη φορά για την Ελλάδα για να αποπροσανατολίσει από τα αίτια της κρίσης που έμελε να ξεσπάσει στον ελληνικό λαό όταν άρχιζε να σκάει η φούσκα της «ισχυρής Ελλάδας» της ΕΕ και του Ευρώ, την οποία είχαν στηρίξει και καλλιεργήσει τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ όλα αυτά τα χρόνια μαζί με τους σοσιαλφιλελεύθερους του ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο σε θεωρητικό επίπεδο με τις μπουρδες τους για την καλή Ευρώπη του πολιτισμού — θέσεις δανεισμένες από τους αρθογράφους των ισοτιτούτων της Υ/Ε όπως του Σόρος — αλλά και στη πράξη με την πανάθλια στάση τους όπως π.χ. να υπογράψουν τη συνθήκη του Μάαστριχτ αρκετά χρόνια πριν που θεσμοποιούσε τη καταστροφή της οποιας παραγωγικής βάσης της χώρας, αλλά και άλλα νομοθετήματα τα οποία ήταν σε πλήρη συμπίεση με τις 4 ελευθερίες των αγορών όπως το περί ιδιωτικοποίησης της παιδείας νομοθέτημα που κατέθεσε ο Σύριζα το 2008 το οποίο δε διαφοροποιούνταν επί της ουσίας σε τίποτα από το αντίστοιχο της ΝΔ, αντι-συνδικαλιστικές πρακτικές σε σωματεία σε πολλές περιπτώσεις, η ξεκάθαρη θέση του Σύριζα μέσω της Αυγής που υποστήριζε «τα θετικά σημεία» της συμφωνίας του ΑΚΕΛ με την τρόικα το οποίο έβαλε την υπογραφή του στο μνημόνιο της Κύπρου. Και πάει λέγοντας... Ξανά και ξανά η παγκοσμιοποιητική αριστερά αποτέλεσε το αριστερό πλυντήριο των επιχειρήσεων της Υ/Ε.

Οι μαχητικές διαδηλώσεις που άρχιζαν και ξέσπαγαν κατά των προαναγγελλόμενων αντιλαϊκών μέτρων που πρώτη φορά θα εφαρμόζονταν σε ευρωπαϊκή χώρα, καπελώθηκαν από το «κίνημα» των αγανακτισμένων. Ένα διαχειριζόμενο κίνημα πάλι στα πρότυπα του ΠΚΦ, όπου η ανάλυση κατά της παγκοσμιοποίησης και της ΕΕ αντικαταστάθηκε από τη χρεολογία και πραγματικοί αντισυστημικοί αναλυτές οικονομολόγοι περιθωριοποιήθηκαν και αντικαταστάθηκαν από πολιτικάντηδες χρεολόγους που άφηναν τα πραγματικά αίτια της ελληνικής κρίσης ανέγγιχτα. Η περίφημη Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου αποτελούσε τη καρδιά του υποκινούμενου ψευτο-κινήματος και χρηματοδοτούντο από την ίδια την ΕΕ και η διαχείριση ολόκληρου

του πρότζεκτ των αγανακτισμένων ήταν πάντα τα κομματικά στελέχη της Συριζο-Ανταρσους. Οι αγανακτισμένοι διαλύθηκαν αφού είχε εξασφαλισθεί το καπέλωμα κάθε πιθανής δυναμικής αντίδρασης κατά των μέτρων που ήταν να ψηφισθούν, είχε εξασφαλισθεί η προβολή των ψευτο-οικονομολόγων της χρεολογίας έναντι των πραγματικών αιτιών της καταστροφής που έμελε να έρθει και οι οποίοι ήταν αυτοί όλοι που υποστήριξαν μέχρι τέλους το Σύριζα ώστε να ανέβει στη εξουσία, ενώ τώρα που πέρασε το χειρότερο μνημόνιο και κατέρρευσε όλη η μυθολογία του «αντιστασιακού» Σύριζα και του θεάτρου της «διαπραγμάτευσης», κάποιοι εξ αυτών τραβάνε την ουρά τους απ' έξω και το παίζουν μωρές παρθένες που κάνουν τη γνωστή ψευτοκριτική τους στη βάση ο κακός Τσίπρας, ή ο άβουλος Τσίπρας καθ' ομοίωση του γελοίου πολιτικού τους λόγου όπου ελείπει ανάλυσης και κατ' επέκταση προγράμματος μιλάει για κακούς Σόιμπλε, Μερκελ, κακούς μηχανισμούς χρηματοδότησης και άλλες πολιτικάντηκες φανφάρες, ενώ άλλοι κάνουν αντίστοιχη ψευτοκριτική στη κυβέρνηση γιατί δεν εφάρμοσε κάποιο σχέδιο Β, όπου είναι γνωστό ότι τέτοιο δεν υπήρξε ποτέ.

Το εν λόγω διαχειριζόμενο ψευτο-κίνημα άνοιξε το δρόμο — όπως αντίστοιχα το ΠΚΦ στραγγάλισε το εν δυνάμει αντισυστημικό κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης — στο «μεσοπρόθεσμο» και αργότερα στα μνημόνια ένα και δύο και τώρα στο 3^ο ενώ ήταν η περίοδος αυτή κατά την οποία προβλήθηκε από όλα τα μέσα της εκφυλισμένης αριστεράς αλλά και των καθεστωτικών ΜΜΕ σε εξωτερικό και εσωτερικό, η αποπροσανατολιστική γραμμή της χρεολογίας σε διάφορες μορφές της ως αιτία της κρίσης και η πρακτική του κουρέματος ή της διαγραφής του αντί για τη μονομερή έξοδο από την ΕΕ και πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας ενώ οι πραγματικές αιτίες της ελληνικής κρίσης δηλ. η ένταξή μας στην ΕΕ και στο ευρύτερο πλαίσιο των ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών έμεναν όχι απλά στο απυρόβλητο αλλά υπήρχαν και συγκεκριμένες θέσεις — όπως άλλωστε υπάρχουν και σήμερα — που έπαιρναν δεδομένους τους μηχανισμούς της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Το κύμα αποπροσανατολισμού του κόσμου πάνω στη γραμμή της χρεολογίας ήταν πραγματικά τεράστιο και καλά ενορχηστρωμένο με καλογυρισμένα πρότζεκτ όπως το «Debtocracy» ενώ οι απολογητές της χρεολογίας είχαν γίνει μόνιμοι θαμώνες των τήλε-παραθύρων και οι άσφαιρες κριτικές τους αποτυπώνονταν σε όλες τις εφημερίδες, ραδιόφωνα, περιοδικά. Είναι επίσης χαρακτηριστικό του βαθμού ενσωμάτωσης της «αριστεράς» σήμερα, ότι η αποπροσανατολιστική αυτή γραμμή προπαγανδίζονταν συστηματικά και από μεγάλο μέρος του «αντιεξουσιαστικού» χώρου και ιδιαίτερα της ΑΚ, η οποία αποτελούσε ανέκαθεν τοποτηρητή στην Ελλάδα της αντίστοιχης εκφυλισμένης ελευθεριακής αριστεράς των ΗΠΑ και παρακλάδι του Znet. Άλλωστε η ΑΚ δημιουργήθηκε ως όχημα στη προσπάθεια εκφυλισμού των αναρχικών ομάδων όταν ακριβώς εμφανίστηκε το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα. Όπως αντίστοιχα το βασικό μέσο εκφυλισμού του κομμουνιστικού χώρου αποτέλεσε η «ευρωπαϊκή αριστερά».

ΟΙ «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ» ΤΩΝ ΧΡΕΟΛΟΓΩΝ

Ας κάνουμε όμως μια εδώ μια περιληπτική αναφορά στις περίφημες «πρωτοβουλίες» των χρεολόγων και στο τι λέγαμε και προειδοποιούσαμε, οι οποίες αποτέλεσαν το πρόπλασμα του θεωρητικού αποπροσανατολισμού που υποστήριξε με όλες τις δυνάμεις του ο Σύριζα από τότε και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα υπό άλλα πρότζεκτ άλλα με τους ίδιους αστέρες αυτούς. Αναφέρομαι δηλ κυρίως στη πάλε ποτέ «Πρωτοβουλία Οικονομολόγων και Επιστημόνων» όπως αυτό χαρακτηριζόντουσαν.

Έτσι, ανάγοντας σε «επαναστατική» πανάκεια τη στάση πληρωμών, ομάδα οικονομολόγων και επιστημόνων (Μπιτσάκης, Ρούσης, Καζάκης κ.ά.), αλλά και άλλοι οικονομολόγοι του ίδιου χώρου (Λαπαβίτσας κ.ά) ζητούν την έξοδο από την ΟΝΕ και το ευρώ καθώς και την απαγόρευση της φυγής κεφαλαίων. Δεν ζητούν, δηλαδή, ούτε την έξοδο από την ΕΕ, αλλά ούτε και μόνιμους κοινωνικούς ελέγχους στην αγορά κεφαλαίων και στις άλλες αγορές, οι οποίοι άλλωστε θα ήταν ασύμβατοι με την ΕΕ, τη συμμετοχή μας στην οποία παίρνουν δεδομένη! Το ίδιο αντιφατικές με την συμμετοχή στην ΕΕ ήταν από τότε οι προτάσεις τους για (πραγματικές, σε αντίθεση με τις σημερινές εικονικές) κρατικοποιήσεις των τραπεζών, την επανεθνικοποίηση στρατηγικών επιχειρήσεων (ΟΤΕ, Ολυμπιακή κ.ά.)! και πρόσφατα για εθνικοποίηση των τραπεζών. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι αντί να συγκροτήσουν πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας με προσπατούμενο την μονομερή ταυτόχρονη έξοδο από την ΕΕ/ΟΝΕ για την πλήρη απεξάρτηση από τους μηχανισμούς της παγκοσμιοποίησης δηλ. την κατάργηση των λεγόμενων 4 ελευθεριών που είναι αυτοί που μας απαγορεύουν μέτρα παραγωγικής ανασυγκρότησης, μιλούσαν και μιλάνε υποκριτικά για διαγραφή του χρέους που ανάγουν σε πανάκεια για κάποια οικονομική ανάπτυξη, που προφανώς γι' αυτούς θα έρθει εντός των απελευθερωμένων αγορών προϊόντων εργασίας κεφαλαίων και υπηρεσιών!!.

Ήταν προφανές από τότε ότι οι «αριστεροί οικονομολόγοι» που απάρτιζαν την «Πρωτοβουλία» και σήμερα την αριστερή ψευτο- αντιπολίτευση εντός και εκτός του Σύριζα δεν δέχονται τη θέση ότι ήταν η ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, που συντελέστηκε κυρίως με την ένταξή μας στην ΕΕ, αυτή που οδήγησε στη μεταπολεμική αναπτυξιακή «φούσκα», η οποία μόλις έσκασε, και ότι, επομένως, το ευρώ και η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση λειτούργησαν απλώς σαν καταλύτες στη διαδικασία αυτή και όχι, βέβαια, σαν αιτίες. Αντίθετα, η άποψη που φαίνεται να στηρίζουν για τα αίτια της κρίσης είναι ότι αυτή βασικά οφείλεται στη συμπίεση των Γερμανικών μισθών σε σχέση με τους νοτιο-ευρωπαϊκούς, ως τη βασική αιτία της διεύρυνσης του ανοίγματος μεταξύ Ευρωπαϊκού Βορρά και Νότου στη παρούσα δεκαετία όπως τονίζει ένας εκ των θεωρητικών πρωτεργατών της εξόδου από το ευρώ ο Λαπαβίτσας.

Έτσι, τα διαρθρωτικά αίτια, τα οποία χαρακτηρίζουν οικονομίες στην περιφέρεια της ΕΕ όπως η Ελληνική, αγνοούνται, ο ίδιος ο ρόλος της ένταξης χωρών με διαφορετικές οικονομικές δομές σε μια Ενιαία Αγορά, και κατόπιν σε μια Νομισματική Ένωση, επίσης

αγνοείται, και αυτό που τελικά αποτελεί τη βασική αιτία της κρίσης είναι οι «κακές» πολιτικές των Γερμανικών κυβερνήσεων αυτή τη δεκαετία! Το παρεπόμενο αυτού του είδους «ανάλυσης» είναι, βέβαια, ότι δεν τίθεται θέμα εξόδου από την ΕΕ, αλλά απλά θέμα εξόδου από την Ευρωζώνη για να γίνει δυνατή η διαγραφή του Χρέους, το οποίο, όπως και στη σοβαροφανή ανάλυση της τότε «Επιτροπής ενάντια στο Χρέος», ανάγεται σε βασικό αίτιο της κρίσης, και όχι απλά στο σύμπτωμά της! Και αυτό, πέρα από το γεγονός ότι αποτελεί ανέκδοτο ότι θα μπορούσε να γίνει μονομερής διαγραφή του Χρέους, όχι μόνο χωρίς να υπάρχουν οι απαραίτητες επαναστατικές συνθήκες που επέτρεψαν παρόμοιες πράξεις στο παρελθόν, αλλά και ενώ θα εξακολουθούσαμε, σύμφωνα με τη «λύση» αυτή, να παραμένουμε κράτη-μέλη της ΕΕ όταν θα προβαίναμε σε παρόμοια ενέργεια. Δηλαδή, «ξεχνώντας» ότι η κοινοβουλευτική Χούντα έχει υποθηκεύσει κάθε κρατικό ενεργητικό στοιχείο με τη δανειακή συνθήκη ήδη από τον Μάη 2010 και ότι οι πιστωτές μας έχουν, επομένως, κάθε νομικό δικαίωμα να κατάσχουν οποιοδήποτε κρατικό περιουσιακό στοιχείο για να αποζημιωθούν και, ακόμη, «ξεχνώντας» ότι η ΕΕ έχει πολλά άλλα οικονομικά εργαλεία στη διάθεσή της για να «τιμωρήσει» παρόμοια ενέργεια και να δημιουργήσει ακόμη μεγαλύτερη κρίση από την σημερινή, εφόσον η οικονομία μας θα εξακολουθούσε να είναι απόλυτα εξαρτημένη από την Κοινοτική! Η περίφημη διαγραφή του χρέους για να είναι ρεαλιστικό αίτημα θα έπρεπε να ήταν μόνο επί μέρους μέτρο συγκροτημένου προγράμματος μιας λαϊκής κυβέρνησης μετώπου για την οικονομική αυτοδυναμία, αλλιώς η διαγραφή ή κούρεμα του χρέους επαφίεται αναγκαστικά στους δανειστές με ότι αυτό συνεπάγεται, το οποίο το είδαμε σε πραγματικό χρόνο σήμερα με το καθεστώς οικονομικής κατοχής που έφερε η αριστερή κυβέρνηση.

Πέρα, όμως, από τα παραπάνω, όπως έγινε φανερό με τα συνεχώς αναγγελλόμενα νέα μέτρα (δήθεν για να αποπληρωθεί το Χρέος), το θέμα δεν ήταν ποτέ απλό πρόβλημα κακοδιαχείρισης και διαφθοράς που δημιούργησαν τα ελλείμματα αλλά ούτε και απλώς πρόβλημα κακού σχεδιασμού και κακών πολιτικών της Ευρωζώνης (όπως ισχυρίζονται οι απολογητές της χρεολογίας). Αυτό που πραγματικά σημαίνει είναι ότι, οι ξένες και ντόπιες ελίτ εκμεταλλεύονται τη σημερινή μετατροπή της χώρας σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ για να προχωρήσουν στην πλήρη εφαρμογή των «4 ελευθεριών», δηλαδή του θεμελιακού Νόμου της ΕΕ στον οποίο θεμελιώνεται όλη η Ενιαία Αγορά. Με άλλα λόγια, το Χρέος, τα ελλείμματα και ο «Μονόδρομος» αποτέλεσαν τα προσχήματα για την ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης της ελληνικής οικονομίας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς.

Αλλά, ακόμη και τα κύρια μέτρα του «πακέτου» της εναλλακτικής λύσης που πρότεινε η τότε «Πρωτοβουλία» και συνεχίζουν να προτείνουν σήμερα έρχονται σε πλήρη αντίφαση με τον προαναφερθέντα θεμελιακό νόμο της ΕΕ — εφόσον δεν θέτει θέμα μονομερούς εξόδου από την ΕΕ που αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή τους — και επομένως αποτελούν απλά ευχολόγια! Τέτοια αντιφατικά (και επομένως ουτοπικά) μέτρα στο πλαίσιο της ΕΕ είναι οι μόνιμοι έλεγχοι στην κίνηση κεφαλαίων (μόνο κάποιοι έκτακτοι

έλεγχοι με στόχο την κερδοσκοπική φυγή κεφαλαίων είναι δυνατοί), η κρατικοποίηση των μεγάλων τραπεζών (μόνο κρατικοποιήσεις των ζημιών τους, σε σχέση με την χρηματοπιστωτική κρίση, αποτελούν Κοινοτική πρακτική), η επαναφορά στο δημόσιο των στρατηγικής σημασίας ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων, όπως η Ολυμπιακή — όταν, ως γνωστόν, η ΕΕ — όχι η Ευρωζώνη — εξανάγκασε την ιδιωτικοποίησή της με συνεχή εξοντωτικά πρόστιμα, επειδή το κράτος την «προστάτευε»! κ.λπ. Και αυτό, για να μην αναφέρουμε ότι η «Πρωτοβουλία», μη θέτοντας θέμα εξόδου από την ΕΕ, δεν μπορεί καν να θέσει θέμα κατάργησης της «απελευθέρωσης» των αγορών αγαθών και υπηρεσιών, κεφαλαίου και εργασίας που είναι πίσω από το Μνημόνιο και, συνακόλουθα, πίσω από τις ρυθμίσεις για το ασφαλιστικό, τα εργασιακά, τις ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ. Και, φυσικά, ούτε η δημιουργία των προϋποθέσεων για την οικοδόμηση μιας άλλης οικονομικής δομής που επικαλούνται, θα ήταν συμβατή με τις «4 ελευθερίες»!

Ακόμη και όταν, γνωστοί διεθνείς οικονομολόγοι προτείνουν ως μόνη εναλλακτική λύση την προσωρινή έξοδο από την ΟΝΕ, αυτοί είναι απόλυτα συνεπείς τόσο με την Κοινοτική νομοθεσία, όσο και σχετικά με τα συμπληρωματικά άλλα μέτρα που προτείνουν (προσωρινοί έλεγχοι στη κίνηση κεφαλαίου, υποτίμηση της δραχμής κ.λπ.) δηλαδή, μέτρα προσωρινού χαρακτήρα, όπως και η ίδια η έξοδος από την Ευρωζώνη, με στόχο να ορθοποδήσει η οικονομία για να συνεχίσει να αποπληρώνεται το Χρέος. Γι' αυτό και η λύση αυτή αποτελεί και το «τελικό χαρτί» που θα παίξει η τρόικα, εάν η οικονομία αρχίσει να καταρρέει με τα μέτρα της Χούντας. Αντίθετα, η «λύση» που προτείνει η «Πρωτοβουλία», η οποία έχει στόχο μια άλλη οικονομική ανάπτυξη, αναφέρεται σε μέτρα μόνιμου χαρακτήρα (κρατικοποιήσεις Τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων, αντίστοιχοι περιορισμοί στην κίνηση κεφαλαίου κ.ά.), δηλαδή, σε μέτρα που είναι απολύτως ασύμβατα με τις «4 ελευθερίες» της ΕΕ και, επομένως, ουτοπικά!

Το κυριότερο, όμως, είναι ότι τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για τη δημιουργία των προϋποθέσεων ενός εντελώς διαφορετικού οικονομικού μοντέλου, το οποίο θα στηρίζεται στην οικονομική αυτοδυναμία και τη τελική εξάλειψη της ανάγκης δανεισμού, όπως προκύπτει από σχετικές δηλώσεις ήδη από το 2010 πρωτεργάτη της «Πρωτοβουλίας» και της επιστροφής στη δραχμή όπου δεν απορρίπτεται απλώς η αυτάρκεια, και η οικονομική αυτοδυναμία αλλά επιδιώκεται η παραμονή της χώρας στις απελευθερωμένες αγορές εργασίας, εμπορίου και κεφαλαίων, δηλ. στην καρδιά των μηχανισμών της διεθνούς ανταγωνιστικότητας η οποία κατέστρεψε και την εγχώρια αγροτική παραγωγή που μέχρι μια χρονική περίοδο πριν την ένταξη στην ΕΕ ήταν σε επίπεδο αυτάρκειας αλλά και την υποτυπώδη βιομηχανική παραγωγή που είχε η χώρα.

Κώστας Λαπαβίτσας: «η εναλλακτική πολιτική που προτείνεται εδώ δεν έχει τίποτε να κάνει με την αυτάρκεια. Η Ελλάδα πρέπει να διατηρήσει τις προσβάσεις της στις διεθνείς ροές εμπορίου, ανθρώπινου δυναμικού και κεφαλαίου. Το ζητούμενο είναι να υπάρξει ελεγχόμενη και οργανωμένη πρόσβαση».

Και, πράγματι, παρόμοιο εγχείρημα για οικονομική αυτοδυναμία θα ήταν αδύνατο, πριν το ξέσπασμα της κρίσης, όταν η ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς ήταν δεδομένη στη συνείδηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού. Σήμερα, όμως, υπό καθεστώς πλήρους καταστροφής του ελληνικού λαού δεν είναι δεδομένα ούτε η ένταξή μας στην ΕΕ/ΟΝΕ που έφερε την κατάλυση κάθε εθνικής κυριαρχίας στο οικονομικό επίπεδο, ούτε η απελευθέρωση των αγορών (κεφαλαίου, εμπορευμάτων και εργασίας) που οδήγησε στις «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις και στην αγοραιοποίηση του ασφαλιστικού, της παιδείας, της υγείας, και των κοινωνικών υπηρεσιών, καθώς και στη καταστροφή της παραγωγικής μας δομής. Η αυτοδυναμία αυτή δεν σημαίνει, βέβαια, «κλείσιμο των συνόρων», όπως διαστρεβλώνουν πολλοί την διαδικασία αυτή, αλλά ανάκτηση του κοινωνικού ελέγχου στην οικονομία που, σήμερα, είναι αδύνατος με ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές συνοδευόμενη από αντίστοιχη αλλαγή στις γεωπολιτικές συμμαχίες.

Με άλλα λόγια, το πρόγραμμα της τότε «Πρωτοβουλίας» των χρεολόγων και των συνοδοιπόρων της ήταν και πολύ περισσότερο σήμερα είναι εντελώς αποπροσανατολιστικό, διότι όχι μόνο δεν είναι δυνατή η διαγραφή του Χρέους που προτείνουν, παρά μόνο υπό μιας λαϊκής κυβέρνησης Μετώπου για την μονομερή έξοδο από την ΕΕ/ΟΝΕ με πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας αλλά ούτε καν η μείωσή του είναι δυνατή χωρίς τη συμφωνία των «εταίρων» μας (δηλαδή των πιστωτών) που θα βάλουν, βέβαια, τους δικούς τους όρους — λέγαμε τότε — και σήμερα οι όροι αυτοί δεν είναι άλλοι από το Μνημόνιο-3. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο, ότι παρόμοια επαναδιαπραγμάτευση του Χρέους μέσα στην ΕΕ (πιθανώς συνοδευόμενη και με τον εξαναγκασμό μας σε προσωρινή αποχώρησή μας από την Ευρωζώνη), αποτελεί βασικό εφεδρικό σχέδιο των «εταίρων» μας, σε περίπτωση αποτυχίας των σημερινών μέτρων! Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν η αποτυχία των μέτρων θεωρείται σίγουρη, εφόσον κανένα μέτρο δεν θα αποφύγει τον συνεχή ανα-δανεισμό της χώρας.

Όλη αυτή η επιχείρηση αποπροσανατολισμού όπως και τα στελέχη τους φέρουν σήμερα ακέραια την ευθύνη για την μεγαλύτερη πολιτική εγκληματική απάτη που εφάρμοσε η ΥΕ στον ελληνικό λαό μέσω του Σύριζα. Και δεν είναι μόνο επειδή τον υποστήριξαν μέχρι τέλους να έρθει στην εξουσία αλλά κυρίως γιατί φρόντισαν — και συνεχίζουν — να καταστρέψουν την κατάλληλη στιγμή τη δημιουργία Μετώπου που θα έπαιρνε άμεσα μέτρα μονομερούς εξόδου από την ΕΕ με συγκεκριμένο πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας της χώρας για την έξοδο από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση όπως είναι αυτό του ΜΕΚΕΑ. Όλο αυτό το άτυπο συστημικό μέτωπο της δήθεν διαγραφής του χρέους, και με οποιαδήποτε παραλλαγή του στο μέλλον αποτέλεσε και θα αποτελεί το αντίδοτο κατά της πρωτοβουλίας της ΠΔ για συγκρότηση Μετώπου γι' αυτό και υποστηρίχθηκε αναλόγως και κατά πόσο ήθελε η Υ/Ε και τα όργανά της, για να αναδειχτούν όπως πάντοτε συμβαίνει στην ιστορία της κοινωνικής πάλης, ο ανώδυνος και αποπροσανατολιστικός εκείνος δήθεν αντιπολιτευτικός λόγος που βολεύει το ίδιο το σύστημα και την αναπαραγωγή του.

Το επιστέγασμα τελικά της πεμπτοφαλαγγίτης πορείας του μορφώματος του Σύριζα και των εξωκοινοβουλευτικών του συγκοινωνούντων δοχείων, ήταν το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη και η ψήφιση των μέτρων του Μνημονίου-3. Το δημοψήφισμα αποτέλεσε μια από τις μεγαλύτερες πολιτικές απάτες κατά του ελληνικού λαού αφού το ψευδοδίλλημα αφορούσε να ψηφιστεί το μνημόνιο των δανειστών ή μνημόνιο της κυβέρνησης. Οι κύριοι αυτοί, αφού είχαν τόσα χρόνια ταΐσει τον ελληνικό λαό με αποπροσανατολιστικές ηλιθιότητες αποκρύπτοντας τα πραγματικά αίτια της καταστροφής, δεν είχαν και το παραμικρό πρόγραμμα ώστε να αντιμετωπιστούν οι εκβιασμοί της ΕΕ που ήταν αναμενόμενοι, δεν είχαν δηλ. σχέδιο για την μονομερή άμεση έξοδο από την ΕΕ/ΟΝΕ η οποία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας. Συνέργεια στην εγκληματική πολιτική απάτη όχι μόνο του Σύριζα αλλά και των χρεολόγων που βέβαια ήταν ανίκανοι να προτείνουν οποιοδήποτε εναλλακτικό σχέδιο προστασίας του λαϊκού εισοδήματος ή πραγματικής αντίστασης στην ΕΕ αφού για τέτοιο βήμα θα έπρεπε αναγκαστικά να υπάρχει και συγκεκριμένο πρόγραμμα υποστήριξης των μισθών και συντάξεων από την επόμενη μέρα της αναγκαστικής εξόδου όχι μόνο από το ευρώ αλλά και την ΕΕ και κυρίως μέτρα για την παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας που αναγκαστικά προϋποθέτουν την έξοδο όχι μόνο από την ΕΕ αλλά και από τον ΠΟΕ για να προστατευθούν τα εγχώρια προϊόντα έναντι των εισαγόμενων και γενικότερα έξοδο από τις 4 ελευθερίες της παγκοσμιοποίησης. Έτσι παρέδωσαν τον ελληνικό λαό αμαχητί στις ορέξεις των μηχανισμών της ΕΕ και παρά το παλλαϊκό πραγματικό ΟΧΙ που ξεπέρασε τους θεατρνισμούς των ναι και όχι και στρεφόταν κατά των πολιτικών λιτότητας και της οικονομικής κατοχής που εφαρμόζει σήμερα η πραξικοπηματική κυβέρνηση με την υποστήριξη των υπόλοιπων ευρωφασιστικών κομμάτων της βουλής. Η πορεία ολόκληρης της παγκοσμιοποιητικής αριστεράς και των υποτιθέμενων θεωρητικών της στη κυβέρνηση και στην ψευτο-αντιπολίτευση συνέβαλε ώστε ένας ολόκληρος λαός να φτάσει την ύστατη ώρα της μάχης με τους μηχανισμούς της ΕΕ χωρίς προγραμματική επιλογή και σχέδιο για την αυτοδιάθεσή του, τέλεια αποπροσανατολισμένος για τα αίτια της καταστροφής του και χωρίς τη παραμικρή προετοιμασία. Αυτή είναι η προσφορά της παγκοσμιοποιητικής αριστεράς στον ελληνικό λαό.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ: ΧΡΕΟΛΟΓΟΙ (ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, κ.λπ.)

Είδαμε εν συντομία το πώς αναπτύχθηκε όλη αυτή η παραφιλολογία της χρεολογίας η οποία βέβαια αναδύθηκε υπό την προστασία και τον μηχανισμό του Σύριζα, γι' αυτό και οι πορείες τους είναι άρρηκτα δεμένες όπως και ο κοινός τους στόχος να μην θίγουν την ΕΕ παρά μόνο σε επίπεδο συνθηματολογίας και ψευδών ισχυρισμών.

Ας πάμε όμως να δούμε και με τα σημερινά δεδομένα τη συστημική στάση των χρεολόγων και είναι βέβαια αντικειμενικά συστημική θέση η διαγραφή του χρέους όταν δεν συνοδεύεται από πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας, δηλ. όταν όχι μόνο δεν

αμφισβητούνται οι μηχανισμοί της διεθνοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας άλλα παίρνονται και ως δεδομένοι όπως επανειλημμένα έχουν τοποθετηθεί στελέχη της Πρωτοβουλίας όπως ο Λαπαβίτσας καθώς και η Λαφαζανική Αριστερή Πλατφόρμα.

Τόσο η εσωκομματική αντιπολίτευση στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ (Αριστερή Πλατφόρμα κ.α.) όσο και η εξωκομματική αντιπολίτευση (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, Κίνηση «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», κ.λπ.), στην πραγματικότητα, ανήκουν στην παγκοσμιοποιητική «Αριστερά» εφόσον δεν αμφισβητούν την ίδια τη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, και επομένως η κριτική τους είναι άσφαιρη, και παραπλανητική σε επίπεδο πολιτικής υποκρισίας .

Έτσι, μιλούν μεν για άμεση έξοδο από την Ευρωζώνη αλλά όχι και από την ΕΕ, για την οποία συνήθως απαιτούν ρήξη, αποδέσμευση κ.λπ., αλλά ποτέ άμεση έξοδο από αυτήν. Ακόμη και όταν κάποτε αναφέρονται σε έξοδο από την ΕΕ, συνήθως την αναφέρουν σαν ...παρεπόμενο, αφού δεν μιλούν ποτέ για τη κατάργηση των «4 ελευθεριών» για τις αγορές και την αναγκαία συνακόλουθη ρήξη με τους θεσμούς της παγκοσμιοποίησης (ΓΙΟΕ, ΔΝΤ, ΠΤ, ΝΑΤΟ, κ.λπ.). Ακόμη σημαντικότερο, δεν αναφέρονται ποτέ στην ανάγκη δημιουργίας μιας αυτοδύναμης οικονομίας, που είναι η αναγκαία και επαρκής συνθήκη για την πραγματική αμφισβήτηση της ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και συνεπώς για τον επαναπροσδιορισμό της εθνικής κυριαρχίας απέναντι στις ανοιχτές και απελευθερωμένες αγορές.

Είναι δηλαδή φανερό ότι οι οικονομολόγοι της παγκοσμιοποιητικής «Αριστεράς» ουσιαστικά υιοθετούν τις αποπροσανατολιστικές ανοησίες (που προωθούν οι ίδιες οι ελίτ!) ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι μια κακή ιδεολογία ή πολιτική, αν όχι ένα δόγμα ή μια συνωμοσιολογία, και όχι το κρίσιμο συστημικό φαινόμενο που δημιούργησε η ανάδυση και μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Δηλαδή, ουσιαστικά δέχονται τη καταστροφική θέση του ΣΥΡΙΖΑ ότι οι θεσμοί αυτοί μπορεί ν' αλλάξουν «από μέσα» ενώ άλλοι από αυτούς περιμένουν την ...παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση για να διαλυθούν οι θεσμοί αυτοί. Και στις δυο περιπτώσεις η συνέπεια είναι ο πλήρης αποπροσανατολισμός των λαϊκών στρωμάτων που είναι τα κύρια θύματα της παγκοσμιοποίησης. Γι' αυτό άλλωστε οι θέσεις αυτές υποστηρίζονταν ανέκαθεν από τον Σύριζα.

Η έξοδος επομένως από το Ευρώ αλλά όχι και η ταυτόχρονη έξοδος από την ΕΕ δεν είναι καν η ΑΝΑΓΚΑΙΑ συνθήκη για την εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Και αυτό, γιατί οδηγεί μεν σε νομισματική αλλά όχι και σε οικονομική κυριαρχία, εφόσον οι 4 ελευθερίες εξακολουθούν να ισχύουν. Αυτό σημαίνει ότι είναι αδύνατη η επιβολή πραγματικών κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές κεφαλαίου, εργασίας και εμπορευμάτων, ιδιαίτερα αν μια χώρα εξακολουθεί να είναι μέλος της ΕΕ οπότε εξακολουθούν να ισχύουν όλες οι συνθήκες της ΕΕ (που επιβάλλουν τις «4 ελευθερίες») και οι συνακόλουθοι δημοσιονομικοί περιορισμοί για τον Προϋπολογισμό, τις

ιδιωτικοποιήσεις, τις συντάξεις και έμμεσα για τους μισθούς και τις κοινωνικές δαπάνες. Το κυριότερο, παραμονή στην ΕΕ σημαίνει ότι η ίδια η παραγωγική δομή της οικονομίας αναγκαστικά θα είναι έρμαιο των αγορών (δηλαδή των πολυεθνικών και των επενδύσεών τους) και δεν θα ρυθμίζεται από συλλογικές κοινωνικές αποφάσεις, πράγμα που σημαίνει μονιμοποίηση της κατάστασης της Ελλάδος ως προτεκτοράτου της Υ/Ε. Παρένθεση. Αυτό το λέγαμε από τότε προειδοποιώντας και τώρα με την ουσιαστική απαγόρευση της κρατικής χρηματοδότησης σε υπηρεσίες κοινής ωφέλειας μέχρι στα ασφαλιστικά ταμεία έχει γίνει ήδη νόμος του κράτους. Με πιο δικαίωμα λοιπόν οι απολογητές της χρεολογίας που παίρνουν δεδομένες τις 4 ελευθερίες της παγκοσμιοποίησης και που καθιστούν αντικειμενικά ανίκανη οποιαδήποτε κυβέρνηση στην εφαρμογή μέτρων για τη δημιουργία παραγωγικής δομής της χώρας και εφαρμογής μέτρων προστασίας των κοινωνικών παροχών να συνεχίζουν να παπαγαλίζουν για κάποια «ανάπτυξη» και χρηματοδότησής της μέσα στα πλαίσια της ΕΕ του ΠΟΕ κ.λπ.; Στην πραγματικότητα η ταυτόχρονη έξοδος από Ευρώ και ΕΕ είναι απλά η αναγκαία συνθήκη για την οικονομική αυτοδυναμία, ενώ η επαρκής συνθήκη είναι η ρήξη με τους θεσμούς της ΝΔΤ (ΠΟΕ, ΔΝΤ, ΠΤ κ.λπ.) που επίσης επιβάλλουν τη στέρηση του δικαιώματος ενός λαού να επιβάλλει αποτελεσματικούς κοινωνικούς ελέγχους στις αγορές, δηλαδή του θεμελιακού δικαιώματός του για εθνική και λαϊκή κυριαρχία, σαν προϋπόθεση για την κοινωνική απελευθέρωση.

Δεν θα ασχοληθούμε ιδιαίτερα με τις καθαρά απατεωνίστικες θέσεις κάποιων από των παραπάνω ηγετίσκων των αντίστοιχων ομάδων τους όπως η ψευδή θέση ότι η έξοδος από το ευρώ συνεπάγεται την έξοδο από την ΕΕ, συστηματικός ψευδής ισχυρισμός που αναμασιέται κατά το δοκούν και από το ΕΠΑΜ και σε κάποιες θέσεις στελεχών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ψευδό-επιχείρημα το οποίο χρησιμοποιήθηκε και πρόσφατα για να κάνουν υποτίθεται κριτική εξ αριστερών στο ΚΚΕ. Αρκεί να πούμε ότι η έξοδος από το ευρώ δεν συνεπάγεται βέβαια την έξοδο από την ΕΕ, όπως συστηματικά κάποιοι τάζαν και ταΐζουν κουτόχορτο μέλη των οργανώσεών τους, σπεύδοντας να καλύψουν την ουσιαστική συμπόρευσή τους με το σχέδιο Β της ΕΕ. Και φυσικά η έξοδος από το ευρώ χωρίς έξοδο από την ΕΕ αποτελούσε πάντα το ύστατο χαρτί της ΕΕ και την ΥΕ για την συμμόρφωση των λαϊκών στρωμάτων της Ελλάδας σε περίπτωση μαζικής αμφισβήτησης της ΕΕ όπως υπονοούσαν από την αρχή της κρίσης οι μηχανισμοί της ΕΕ και το έκαναν σαφές τελευταία, αλλά και σχέδιο — όπως προαναφέρθηκε — ώστε αν αποτύχουν τα μέτρα ξεπουλήματος για την αποπληρωμή του χρέους και καταρρεύσει τελείως η οικονομία, η έξοδος από το ευρώ θα χρησιμεύσει ώστε να ορθοποδήσει προσωρινά η οικονομία για να συνεχιστεί η αποπληρωμή μέρους του χρέους και ούτω κάθε εξής, μένοντας στον αιώνα τον άπαντα δεσμευμένοι από τις 4 ελευθερίες της παγκοσμιοποίησης σε ένα φαύλο κύκλο προτεκτοράτου χωρίς ίχνος οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας με ξεπουλημένο — και αυτό ήταν το βασικό ζητούμενο των επιδιώξεων της ΥΕ και της ΕΕ — όλο τον πλουτοπαραγωγικό τομέα της χώρας.

Έτσι όπως παραδέχθηκε πρόσφατα ένας από τους θεωρητικούς της εξόδου από το ευρώ ο Κώστας Λαπαβίτσας σε εφημερίδα στις 23 Ιούλη, η έξοδος από το ευρώ δεν συνεπάγεται και έξοδο από την ΕΕ. Και βέβαια ο Λαπαβίτσας είναι τουλάχιστον συνεπής στην απροθυμία του να αφήνει στο απυρόβλητο τις πραγματικές αιτίες της σημερινής καταστροφής υπό το σύνθημα επιστροφή στη δραχμή, όσο συνεπής μπορεί να είναι κανείς ως προς την υποκριτική στάση ότι ένα διαφορετικό μοντέλο ανάπτυξης είναι δυνατό μέσα στα πλαίσια της ΕΕ. Ωστόσο η θέση του ξεκαθαρίζει με τον πιο σαφή τρόπο την ευρώδουλη πορεία που αντικειμενικά έχει υιοθετηθεί εκτός από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και από την υποτιθέμενη εσωτερική αντιπολίτευσή του αλλά και γενικότερα από κάθε «ειδήμονα» που γέννησαν τα συστημικά πρότζεκτ της ΕΕ πάνω στην απατεωνίστικη γραμμή της χρεολογίας. Ας μας πουν λοιπόν τώρα οι υποστηρικτές της διαγραφής του χρέους χωρίς ίχνος ανάλυσης της παγκοσμιοποίησης και της οικονομικής κατοχής που αυτή επιβάλλει και χωρίς συγκροτημένο πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας, ποια η διαφορά αυτών που υποστηρίζουν όλοι αυτοί από το σχέδιο της ΕΕ για έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ! Μα απολύτως καμία, γιατί η έξοδος από το ευρώ υπήρχε και υπάρχει πάντα ως σχέδιο Β της Υ/Ε και η περίφημη στάση πληρωμών είναι βέβαια ανέκδοτο όταν δε συνοδεύεται από πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας μιας Λαϊκής κυβέρνησης που ανασυγκροτεί την παραγωγική δομή της χώρας με βάση την εσωτερική της αγορά για την κάλυψη των αναγκών των πολιτών, και αυτό γίνεται μόνο έξω από τον ΠΟΕ την ΠΤ και τις ανοιχτές και απελευθερωμένες αγορές. Υπάρχει λοιπόν ταύτιση γι' αυτό τα ΜΜΕ τους προβάλουν κατά το δοκούν, ώστε ο λαός να συνεχίζει να παραμένει τυφλός και ανίκανος να αντισταθεί στην εξαθλίωσή του και στο ξεπούλημα των κοινωνικών αγαθών. Άλλωστε τυφλός οδηγήθηκε στη σημερινή σφαγή του με το 3^ο μνημόνιο υπό τις απατεωνίστικες φανφάρες των βολεμένων της καλής Ευρώπης των κακών Σόιμπλε και της διαγραφής του χρέους.

Δε θα σταθούμε άλλο στις επί της ουσίας απατεωνίστικες θέσεις των «αστέρων» του ΕΠΑΜ, άλλωστε τους καλύψαμε παραπάνω. Αυτό που έχουμε να πούμε μόνο είναι ότι από εδώ και πέρα οι κύριοι αυτοί θα πρέπει να καταβάλουν μεγαλύτερες προσπάθειες για να δικαιολογήσουν τον συστημικό τους ρόλο και να βρουν περισσότερα και πιο βαρύγδουπα συνθηματάκια όπως π.χ. για «εθνική ανεξαρτησία» για να καλύψουν την επιλογή τους να μην συγκροτούν πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας της χώρας για ρήξη με την παγκοσμιοποίηση το οποίο αποτελεί την αναγκαία συνθήκη όπως είπαμε για την οικονομική και εθνική κυριαρχία της χώρας. Τους προτείνουμε μάλιστα να αντιγράψουν κι άλλα μέτρα από το συγκροτημένο πρόγραμμα του ΜΕΚΕΑ όπως π.χ. αντέγραψαν τη θέση της «κοινωνικής απελευθέρωσης» που το κόλλησαν κάποια στιγμή σε κάποιο έντυπό τους για να δείχνουν και ...κοινωνικοί αγωνιστές. Όσο όμως ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας δεν αποτελεί σύνθημα σε ιλουστρασιόν έντυπα που θυμίζουν διαφημιστικά πιτσαρίας αλλά προγραμματική επιλογή με συγκεκριμένα βήματα μονομερούς εξόδου από την ΕΕ και οικονομικής αυτοδυναμίας, άλλο τόσο η κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να αποτελεί σύνθημα για γκρούπες που δεν έχουν καμία σχέση με αντισυστημικό λόγο και στόχους αλλά με προσωπο-κεντρικές

ιεραρχικές δομές που αποσκοπούν στην ανέλιξη κάποιων απ αυτών στα βουλευτικά έδρανα για να τους ταΐζουμε και αυτούς και τη κλίκα τους όπως τάζε τόσα χρόνια ο ελληνικός λαός όλους τους προηγούμενους πολιτικάντηδες.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Τα παραπάνω ισχύουν και για το μόρφωμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που ελείπει δυναμικής του έχει μαζέψει όλη τη σκαρταδούρα και τους οπορτουνιστές απατεώνες στις παρυφές αυτού που ονομάζουμε σήμερα παγκοσμιοποιητική αριστερά για να συνεχίσει να υπάρχει ως πολιτικό μόρφωμα κάνοντας μάλιστα «αγώνα μέχρι τέλους» ως συνέχεια της υποστήριξής τους στο ψευτοδίλημμα του ΣΥΡΙΖΑ. Αν θέλανε να κάνουν όμως αγώνα «μέχρι τέλους» οι κύριοι αυτοί το ελάχιστο που θα έπρεπε να κάνουν ως αντικαπιταλιστές που δηλώνουν θα ήταν να καταδικάσουν την διαδικασία ενσωμάτωσης των χωρών της περιφέρειας στη Νέα Διεθνή Τάξη μέσω του ΝΑΤΟ και των μισθοφορικών ομάδων του, όπως έκαναν οι πραγματικοί κομμουνιστές ακόμα και τίμιοι φιλελεύθεροι αναλυτές και όχι να τους υποστηρίζουν ενώ για τις χώρες του Νότου και ειδικά για την Ελλάδα θα έπρεπε να προτείνουν και να συγκροτήσουν πραγματικό πρόγραμμα εξόδου από την ΕΕ και οικονομικής αυτοδυναμίας για άμεση ρήξη και με την ΕΕ και με τους υπόλοιπους μηχανισμούς της διεθνοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας. Αντ' αυτού στελέχη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε συνεργασία με όλο τον υπόλοιπο εκφυλισμένο αριστερό συρφετό που κάνουν σήμερα «μέτωπο», υποστήριξαν τις νατοϊκές εισβολές όπως αυτές σε Λιβύη και Συρία διαχέοντας στις γκρούπες τους την συστημική επικοινωνιακή προπαγάνδα που συνόδευε τις νατοϊκές βόμβες στον Λίβυο λαό και τώρα στη Συρία αυτή τη φορά συνοδευόμενη από τα απαραίτητα μισόλογα. Να υπενθυμίσω λοιπόν τον αισχρό ρόλο που έπαιξαν στελέχη τους στη περίπτωση της Λιβύης όπως και τον γνωστό για τις πρακτικές αναβάπτισης των μισθοφόρων που δρουν στη Συρία ως εξεγερμένων, κατά ευθεία ταύτιση με την προπαγάνδα του ΝΑΤΟ, Πέτρο Κωνσταντίνου του ΣΕΚ, ο τελευταίος οργανώνει εξ αρχής της επιχείρησης αποσταθεροποίησης του συριακού καθεστώτος χάρπενινγκ στην Αθήνα για να πουλήσει το Νατοϊκό πρότζεκτ της εξέγερσης των Νατοϊκών ομάδων ενώ ταυτόχρονα η Συρία θρηνεί χιλιάδες θύματα της εισβολής, με δολοφονίες αμάχων, απαγωγές και βασανιστήρια, ενώ πρόσφατα αποφασίστηκε και επίσημα ο βομβαρδισμός των συριακών μονάδων από τις ΗΠΑ.

Στην Ελλάδα οι αντικαπιταλιστές αυτοί δώσανε αντίστοιχες μάχες, όπως η στάση του στελέχους της (Α) στο μετρό Σταματόπουλου πρώην πασόκου, (δεν είναι προνόμιο του ΣΥΡΙΖΑ το ξέπλυμα του πασοκικού μηχανισμού, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αφομοιώσει ολόκληρη πασοκική γκρούπα στις τάξεις της το ΣΕΚ) όπου ενώ είχε οδηγήσει τους εργαζομένους σε απεργία μαϊμού στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων όταν έφτασαν τα ΜΑΤ ο κύριος αυτός ήταν εξαφανισμένος μαζί με τους σφουγκοκωλάριούς του και κρυβόταν, ενώ όταν στάλθηκαν τα φύλλα επίταξης στα σπίτια των εργαζομένων του μετρό, δόθηκαν οδηγίες ώστε οι απεργοί να δεχθούν τα φύλλα επίταξης και να γυρίσουν στις δουλειές

τους, ενώ τις επόμενες μέρες τυπώθηκαν και μπλουζάκια για να τα φοράνε οι εργαζόμενοι με το τίτλο «είμαι επιταγμένος». Αυτές οι περιπτώσεις αντικαπιταλιστών σε κάποιες άλλες εποχές θα είχαν άλλη τύχη και όχι να συνεχίζουν να έχουν το θράσος να αυτοαποκαλούνται αντικαπιταλιστές και αριστεροί για να αγωνίζονται «μέχρι τέλους» στον αποπροσανατολισμό του Ελληνικού λαού και στην υποστήριξη των πολέμων της Υπερεθνικής και Σιωνιστικής ελίτ.

Για να τελειώνουμε με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ που επί της ουσίας δεν έχει καμία διαφορά από το ΣΥΡΙΖΑ, ο αντισυστημικός λόγος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν υπαρκτός μέχρι και το 2000 με 2001 όταν υπήρχαν μέσα στην οργάνωση κάποιοι πραγματικοί αγωνιστές ριζοσπάστες. Τα αμέσως επόμενα χρόνια ο χαρακτήρας αυτός εκφυλίστηκε τελείως όπως συνήθως συμβαίνει με όλες τις αριστερές οργανώσεις που δεν μπόρεσαν ποτέ να ερμηνεύσουν τη διαδικασία ανοίγματος και απελευθέρωσης των αγορών και την ανάδυση των πολυεθνικών εταιρειών που ελέγχουν την οικονομία η οποία πια δεν ορίζεται μεταξύ εθνών κρατών. Το αποτέλεσμα αυτής της αδυναμίας ώστε να ερμηνευθεί το οικονομικό πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης και η σημερινή οικονομική κατοχή, είναι η ολοένα και μικρότερη απήχηση των οργανώσεων αυτών μέσα στη κοινωνία ακόμα και σε συνθήκες τέλειας όξυνσης της κρίσης όπως ήταν όλα αυτά τα χρόνια μέχρι το σημερινό ξεπούλημα. Και το αποτέλεσμα αυτού δεν είναι άλλο από την γνωστή παθολογία της αριστεράς διεθνώς, δηλ οι συμμαχίες κάτω από ένα ολοένα και πιο ελάχιστο κοινό παρανομαστή. Τελικά η «πορεία» αυτή έχουμε δει που καταλήγει, στην ενσωμάτωση των αριστερών αυτών, με τις επιδιώξεις του συστήματος. Μια εκφυλιστική διαδικασία που για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως πριν για τον ΣΥΡΙΖΑ έχει ξεκινήσει εδώ και πολλά χρόνια. Άλλωστε και η επίσημη γραμμή Σύριζα όσο και η αντίστοιχη της χρεολογίας είναι αναπόσπαστα τμήματα της διεθνούς παγκοσμιοποιητικής αριστεράς και των επί μέρους διαφορών τους. Η υποστήριξη λοιπόν του Σύριζα της Ανταρσύα και άλλων αριστερών ομάδων στις νατοϊκές φάλαγγες των μισθοφόρων που δρουν για την ανατροπή των εθνικοαπελευθερωτικών καθεστώτων της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, είναι βασικά συνέπεια των απαρχαιωμένων αναλυτικών εργαλείων που χρησιμοποιούν, όπως αντίστοιχα συνέπεια αυτού είναι η έξοδος από την ΕΕ θέση που η Ανταρσύα χρησιμοποιεί ως σύνθημα και όχι ως προαπαιτούμενο το οποίο τοποθετείται συνήθως ως τελευταία αναφορά μεταξύ άλλων μέτρων τα οποία δεν είναι δυνατά βέβαια χωρίς την ίδια την μονομερή έξοδο από την ΕΕ η οποία συναρτάται με την αντικαπιταλιστική επανάσταση γενικά και αόριστα.

Όμως ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα δεν μπορεί να είναι η βάση ενός Λαϊκού Μετώπου. Γιατί έτσι ούτε το ΕΑΜ θα υπήρξε ποτέ και θα περιμέναμε τον σοσιαλιστικό διεθνισμό του Στίνα που περίμενε να συνειδητοποιηθούν οι ναζιστές εργάτες, να μας σώσει από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής. Αντίστοιχα η Ανταρσύα επειδή προφανώς ανακάλυψε τον ευρωπαϊκό σοσιαλιστικό διεθνισμό θα περιμένουμε την πανευρωπαϊκή επανάσταση των εργατών για να μας σώσουν από τη σημερινή οικονομική κατοχή.!!

Αυτή η εξαπάτηση μπορεί να είναι η βάση ενός Μετώπου μόνο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αλλά με αυτή την έννοια θα μπορούσαμε να συνταχθούμε με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα του ΚΚΕ που δεν ανήκει στην πολιτικάντικη παγκοσμιοποιητική αριστερά και εννοεί την αντικαπιταλιστική επανάσταση σε μια χώρα και όχι στην μπουρδολογία της πανευρωπαϊκής επανάστασης. Όμως δεν συνταχθήκαμε με το ΚΚΕ ακριβώς γιατί θεωρούμε πως ένα λαϊκό Μέτωπο σήμερα για να βάζει τις προϋποθέσεις και για την κοινωνική αλλαγή πρέπει να εξασφαλίζει τον επαναπροσδιορισμό της οικονομικής και συνεπώς εθνικής κυριαρχίας της χώρας.

Γι' αυτό και μέσα στην Ανταρσία δε θα μπορέσει δυστυχώς ποτέ να προταθεί πρόγραμμα εξόδου από την διεθνοποιημένη καπιταλιστική οικονομία, αφού η οργάνωση έχει καταληφθεί από τις πιο αντιδραστικές νεοταξίτικες γκρούπες σαν το ΣΕΚ και αντίστοιχα στελέχη που δεν έχουν καμία διάθεση να συγκρουστούν με τον πραγματικό φασισμό σήμερα, αυτόν της ΕΕ και της παγκοσμιοποίησης αλλά αντίθετα υπηρετούν σε αρκετές περιπτώσεις ξεκάθαρα τα σχέδια της ΥΕ.

Και αν κάποτε και εμείς ως δίκτυο της ΠΔ που πρωτοσυγκροτούσε την πρόταση για μονομερή έξοδο και για οικονομική αυτοδυναμία ως προϋπόθεση και για την κοινωνική απελευθέρωση, υποθέταμε τότε ότι ίσως κάποιοι μέσα στην εσωτερική αντιπολίτευση του Σύριζα ή στην εξωτερική αντιπολίτευση Ανταρσία που είχαν ψήγματα αντι-ΕΕ λόγου, μέσω της ανταλλαγής απόψεων και κοινών εκδηλώσεων να αποφάσιζαν να ξεκαθαρίσουν τις θέσεις τους και να πλαισιώσουν ένα θαυμάσιο και δύσκολο αγώνα για την ελευθερία του ελληνικού λαού από τα δεσμά της ΕΕ και της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης ο οποίος θα γινόταν η απαρχή ενός νέου πραγματικού διεθνισμού στα σημερινά δεδομένα. Όπως π.χ. έγινε η εκδήλωση του 2011 στην ΕΣΗΕΑ με τη συμμετοχή Λαφαζάνη αλλά και μέλους της Ανταρσία. Όχι όμως απλά δεν αποφάσισαν τελικά να συγκρουστούν αλλά υποκριτικά δέχθηκαν όπως αναλυτικά περιγράψαμε παραπάνω την «αναγκαιότητα» των ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών την παραμονή στην ΕΕ, θέσεις οι οποίες απορρίπτουν αντικειμενικά κάθε μέτρο ελέγχου της απελευθέρωσης αγοράς προϊόντων, κεφαλαίων και εμμέσως εργασίας υπηρεσιών.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η θέση του ΚΚΕ μολονότι διαφοροποιείται από τις ανοησίες για παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση (όταν ούτε μια πανευρωπαϊκή απεργία δεν έχει οργανωθεί όλα αυτά τα χρόνια μπροστά στη μαζική επίθεση του πολυεθνικού κεφαλαίου!) και ουσιαστικά μιλά για σοσιαλισμό σε μια χώρα, εντούτοις δεν παύει επίσης να καταντά ουτοπική αφού αγνοεί την ανάγκη για μεταβατική στρατηγική. Όχι βέβαια με την έννοια των μεταβατικών σταδίων αλλά με την έννοια της δημιουργίας των κατάλληλων υποκειμενικών αλλά και αντικειμενικών συνθηκών για τη μετάβαση στη συστημική αλλαγή.

Η δημιουργία αυτών των συνθηκών προϋποθέτει εθνική απελευθέρωση, πριν την κοινωνική απελευθέρωση. Και αυτό, γιατί είναι φανερό ότι αν δεν ελέγχεις σαν λαός την οικονομία σου δεν έχεις εθνική κυριαρχία, δηλαδή δυνητικά λαϊκή κυριαρχία, και χωρίς αυτή δεν τίθεται θέμα κοινωνικής απελευθέρωσης. Η εθνική κυριαρχία είναι προϋπόθεση της λαϊκής κυριαρχίας, ενώ το αντίθετο δεν ισχύει. Σήμερα δηλαδή δεν μιλάμε απλά για κοινωνική απελευθέρωση, όπως πολλοί Μαρξιστές που δεν έχουν κατανοήσει την πραγματική σημασία της παγκοσμιοποίησης ισχυρίζονται, επαναλαμβάνοντας τη θεωρία του Ιμπεριαλισμού που στηριζόταν βέβαια στην υπόθεση των εθνών-κρατών, τα οποία στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς είναι σε διαδικασία ουσιαστικής αποσύνθεσης. Σήμερα αντιμετωπίζουμε μια νέα Κατοχή σαν λαός, η οποία δεν είναι στρατιωτική, αλλά οικονομική και έχει ακόμη χειρότερες συνέπειες για τα λαϊκά στρώματα από ότι η στρατιωτική. Όπως λοιπόν στην Κατοχή όπου γινότουσαν λαϊκά μέτωπα σαν το ΕΑΜ για την εθνική κυριαρχία σαν προϋπόθεση για την ανατροπή της Κατοχής και τον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση, σήμερα, ακόμη περισσότερο, ο αγώνας δεν είναι μόνο για κοινωνική αλλά και για εθνική απελευθέρωση, σαν προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης, όπως ακριβώς ζητά το ΜΕΚΕΑ.

Και βέβαια η μονιμοποίηση της εξαθλίωσης των λαϊκών στρωμάτων δεν σημαίνει και συνειδητοποίησή τους με απώτερο σκοπό κάποια επανάσταση που θα ...έρθει. Αρκεί να σηκώσουμε λίγο το βλέμμα μας και να κοιτάξουμε προς λατινική Αμερική. Η αντικειμενικοποίηση του ερχομού της επανάστασης αποτελεί άθλια θέση η οποία θυμίζει περισσότερο θρησκευτικό ανορθολογισμό της αναμονής της έλευσης του Μεσσία παρά ταξική θέση. Τελεολογική και ανιστόρητη θέση η οποία προφανώς χρησιμοποιείται ως ψευτο επιχείρημα που επί της ουσίας αποτυπώνει την θεωρητική και στρατηγική ήττα αυτού που το χρησιμοποιεί. Και δε το αναφέρω τυχαία αυτό καθώς αυτές τις πεσιμιστικές με επαναστατικό περιτύλιγμα διατυπώσεις τις έχουμε ακούσει πολλάκις και στην ελευθεριακή αλλά και στην κομμουνιστική αριστερά.

Για να ερμηνεύσουμε όμως ακόμα πιο σφαιρικά τη στάση του ΚΚΕ να συναρτά την έξοδο από την ΕΕ με την αντικαπιταλιστική επανάσταση που σημαίνει επί της ουσίας ότι το ΚΚΕ θα περιμένει μέχρι τη Δευτέρα παρουσία για να γίνει η αντικαπιταλιστική του επανάσταση για να μας βγάλει και από την ΕΕ. Θα πρέπει να ανατρέξουμε ίσως και στα ιστορικά αίτια της ήττας του εμφυλίου. Έτσι όπως είπα στην αρχή κάνοντας τη σχετική αναφορά για τα στελέχη του ΚΚΕ που πολέμησαν τη δημιουργία του ΕΑΜ και ως επί τω πλείστων στελέχωσαν μετέπειτα την εκφυλισμένη ευρωπαϊκή αριστερά, είπαμε επίσης ότι και οι μετέπειτα ηγεσίες του ΚΚΕ έδειξαν ιδιαίτερο ζήλο μαζί με την τότε χρουτσοφική κυβέρνηση στο να υποκύψει τελείως η εαμική τάση στο ΚΚΕ και να εξαφανιστεί μέσω της εξορίας ολόκληρης της βάσης των υποστηρικτών του ΕΑΜ στην απομόνωση της Σιβηρίας και αργότερα το θάνατο του Ζαχαριάδη, από τους πρωτεργάτες του ΕΑΜ. Ο πόλεμος που γινόταν απέναντι στους εαμικούς ειδικά μετά την ήττα του δημοκρατικού στρατού, από τον υπόλοιπο μηχανισμό του ΚΚΕ ήταν ουσιαστικά ένας

εμφύλιος μέσα στο ΚΚΕ ο οποίος κράτησε αρκετό καιρό και αποτέλεσε ένα κεφάλαιο που το ΚΚΕ δε θέλει βέβαια να θυμάται παρά μόνο μέσα από τις γνωστές διαδικασίες «αποκατάστασης».

Κατά τη γνώμη μου το κομμάτι της ιστορίας αυτής του ΚΚΕ διαμόρφωσε μια ηττοπαθή τάση μέσα κυρίως στην ηγεσία του η οποία εκφράζεται από την άρνησή του να ηγηθεί και σήμερα ενός νέου ΕΑΜ, κρυμμένο πίσω από το δάχτυλό του και υιοθετώντας επί της ουσίας πρακτικές αριστερισμού με πολιτικό λόγο που θυμίζει τον «εργατισμό» που κατακεραύνωνε ο Μαρξ από τον 19 αιώνα ακόμα. Ο περίφημος «καθαρός κομμουνισμός» αποτελεί σήμερα την πολιτική επιλογή του ΚΚΕ και όχι ο σχηματισμός λαϊκής κυβέρνησης Μετώπου που θα ανέτρεπε την οικονομική κατοχή στη οποία βρίσκεται ο ελληνικός λαός σήμερα, βάζοντας και τις προϋποθέσεις για την κοινωνική αλλαγή.

Πιστεύω ότι αυτός είναι ο λόγος που στο τελευταίο συνέδριο του ΚΚΕ το κύριο μέλημα της ηγεσίας του και επαναλαμβάνω τις ηγεσίας του γιατί πριν την απόφαση του συνεδρίου υπήρξε συστηματική προώθηση των θέσεων κατά του Αντιιμπεριαλιστικού Αντιμονοπωλιακού Δημοκρατικού Μετώπου (ΑΑΔΜ) και βέβαια υπήρχαν και σαφείς διαφοροποιήσεις — το κύριο μέλημα λοιπόν ήταν να διαγράψουν μια και καλή το ΑΑΔΜ, πολιτική γραμμή του ΚΚΕ συνδεδεμένη με την Εαμική παράδοση και που έβαζε κατά βάση ως πρωταρχικό αίτημα την άμεση έξοδο από την ΕΕ με αντίστοιχες συμμαχίες.

Η επιλογή της ηγεσίας του ΚΚΕ για διαγραφή του ΑΑΔΜ δε πέρασε αναίμακτα από το συνέδριο του ΚΚΕ και αυτό δείχνει βέβαια ότι υπάρχουν στελέχη του μηχανισμού του που αν μη τι άλλο δε φοβούνται να συγκρουσθούν ευθέως με την θέση της ηγεσίας για συνάρτηση της εξόδου από την ΕΕ με την κομμουνιστική επανάσταση που επί της ουσίας στέλνει το θέμα της επιτακτικής ανάγκης για άμεση έξοδο από την ΕΕ στη Δευτέρα παρουσία ενώ ταυτόχρονα εξανδραποδίζεται ο λαός και ξεπουλιούνται με κινήσεις φαστ τρακ όλοι οι πλουτοπαραγωγικοί πόροι. Πέρα όμως από τις οποίες διαφωνίες με την ουτοπική γραμμή αυτή από στελέχη του ΚΚΕ, το κόμμα αυτό έχει χαράξει τη πορεία του και δε περιμένουμε δυστυχώς τίποτε από αυτό με βάση τη μέχρι τώρα στάση του για τη συγκρότηση μετώπου.

Ας αναρωτηθούν λοιπόν τα στελέχη του ΚΚΕ ποια θα ήταν η απήχησή του σήμερα αν επί κατοχής περίμενε τη σοσιαλιστική επανάσταση και δε συγκροτούσε το εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο του ΕΑΜ. Και βέβαια ανόητες θέσεις ότι το ΕΑΜ ηττήθηκε γιατί δεν προώθησε το ταξικό στοιχείο είναι τουλάχιστον υποκριτικές όταν ήταν το ίδιο το ΚΚΕ που ευθύνεται για την ήττα του εμφυλίου αλλά και τη διάλυση του ΕΑΜ.

Αντίστοιχα ας αναρωτηθεί η βάση του ΚΚΕ ποια θα είναι η απήχηση του στο λαό μετά τα μέτρα καταστροφής που έχουν ήδη υπογραφεί και με δεδομένο τη σημερινή επιλογή του να ασχολιέται με τα επαναστατικά του προτσές την ώρα που εξανδραποδίζεται ο ελληνικός λαός. Εκτός αν γι' αυτούς αποτελεί απάντηση η φθορά του Σύριζα που θα

ενισχύσει την εκλογική βάση του ΚΚΕ. Αλλά αυτές είναι πρακτικές πολιτικαντισμού και όχι αντισυστημικής οργάνωσης.

Οι ευθύνες της καταστροφής δε βαραίνουν μόνο τη κυβέρνηση και την υπόλοιπη παγκοσμιοποιητική αριστερά, βαραίνουν επίσης, και οι ευθύνες είναι τεράστιες, τις επιλογές του ΚΚΕ. Και βαραίνουν ακόμα παραπάνω το ΚΚΕ γιατί ο Σύριζα δεν ήρθε στην εξουσία μόνο από την προώθηση των διεθνών και ντόπιων ΜΜΕ, με την υποστήριξη της διεθνούς παγκοσμιοποιητικής αριστεράς ή των συγκοινωνούντων δοχείων του στον εξωκοινοβουλευτικό χώρο, αλλά πολύ περισσότερο από την ουσιαστική επιλογή να μην επιλέξει τη συγκρότηση Μετώπου το οποίο αποδείχθηκε μονόδρομος ώστε να αντιμετωπιστεί η καταστροφή που βλέπαμε να έρχεται στη σημερινή της μορφή εδώ και μια 5 ετία. Αυτή ήταν κατά τη γνώμη μου η βασική αιτία ανέλιξης στη εξουσία του Σύριζα, η έλλειψη δηλ. ενός άλλου Μετωπικού ριζοσπαστικού πόλου για μονομερή έξοδο από την ΕΕ και θα σταματούσε τα σημερινά μέτρα και δεν θα άφηνε το λαό να πέφτει θύμα της φτηνής προπαγάνδας της παγκοσμιοποιητικής αριστεράς.

Και βέβαια αποτελεί κανόνα το αυταπόδεικτο γεγονός σήμερα ότι όταν μια πολιτική οργάνωση δεν επιλέγει την άμεση σύγκρουση με το σύστημα δίδοντας χειροπιαστές πολιτικές επιλογές στον λαό στον οποίο απευθύνεται, είναι θέμα χρόνου η σταδιακή του περιθωριοποίηση από την κοινωνία αν όχι ο εκφυλισμός του αντισυστημικού του χαρακτήρα. Δυστυχώς τέτοια δήγματα έχουν παρουσιαστεί και στις θέσεις του ΚΚΕ με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την πραγματικά άθλια στάση του στη περίπτωση της Ουκρανίας, όπου οι εξεγερμένοι αυτονομιστές της Ουκρανίας αντιμετώπι με ολόκληρο το μηχανισμό της ΥΕ, για την ένταξη ολόκληρης της Ουκρανίας στην ΕΕ, παλεύουν για το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση — πολλοί από αυτούς κομμουνιστές — ώστε να μη καταλήξουν και αυτοί προτεκτοράτο των ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών και με αιτήματα μάλιστα που είναι πολύ πιο κοντά σε αιτήματα κοινωνικής απελευθέρωσης. Προφανώς η ηγεσία του ΚΚΕ ανακάλυψε και εκεί ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις μεταξύ μιας εθνικά κυρίαρχης χώρας που αποτελεί την αιχμή του δόρατος των χωρών που παλεύουν σήμερα για την εθνική τους κυριαρχία τη Ρωσία και των οικονομικών μπλοκ που απαρτίζουν το πλαίσιο των ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών της ΕΕ και των ΗΠΑ και που πρωτοστατούν στη καθολίκευση της Νέας Τάξης και στην πλήρη οικονομική και πολιτική ενοποίηση όπως ρητά έχει διατυπωθεί από στελέχη της. Οι ίσες αποστάσεις που πήρε η ηγεσία του ΚΚΕ στον αγώνα των αυτονομιστών της Ουκρανίας, ήταν κάτι παραπάνω από απαράδεκτες και κατά τη γνώμη μου οι θέσεις του ΚΚΕ για τους ουκρανούς εξεγερμένους δείχνουν και μια άλλη πτυχή σχετικά με την άρνησή του να ερμηνεύσει τη διεθνοποιημένη μορφή της καπιταλιστικής οικονομίας παραμένοντας προσηλωμένο στη θεωρία του 19 αιώνα. Δείχνουν τη χρησιμοποίηση της θεωρίας του ιμπεριαλισμού ως αφορμή και δικαιολογία για να μην υποστηριχθεί οτιδήποτε πραγματικά ριζοσπαστικό που μάλιστα τείνει προς την παραδοσιακή στρατηγική κατάληψης της εξουσίας του κομμουνισμού, δηλ. της ένοπλης εξέγερσης. Εκτός πια αν

θεωρείται επανάσταση σήμερα, οι παρελάσεις από την Ομόνοια προς το Σύνταγμα όπου τις περισσότερες φορές ούτε εκεί δε καταλήγουν. Και βέβαια κανείς από τους πραγματικούς επαναστάτες κομμουνιστές αλλά και ελευθεριακούς σοσιαλιστές όπως ο Μαρξ, ο Λένιν ή ο Μπακούνιν και ο Ντουρρούτι δεν θα διανοούνταν ποτέ να εξισώσει τη βία των καταπιεστών με την αντιβία δηλ την αντίσταση των καταπιεζομένων λες και ο Μαρξ ή ο Λένιν ήταν αντίθετοι με συμμαχίες που εξυπηρετούσαν την «όξυνση της κοινωνικής πάλης». Αντίθετα περιγελούσαν και εξευτέλιζαν παρόμοιες θέσεις που διατυπώνονταν όχι βέβαια από επαναστάτες κομμουνιστές αλλά από εκφυλισμένες τάξεις του σοσιαλιστικού προτάγματος.

Συνέπεια της απραξίας ολόκληρης της αριστεράς και δήγμα εκφυλισμού είναι και ο αντιφασιστικός λόγος ο οποίος χρησιμοποιείται σε διαφορετικά επίπεδα για να δημιουργηθεί ένας δήθεν φασιστικός κίνδυνος και μια δήθεν αριστερά που αντιπαλεύεται αυτόν ενώ αποδεικνύεται η παγκοσμιοποιητική αριστερά αυτή η οποία εφαρμόζει σήμερα την πλήρη εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων κατ εντολή της Υ/Ε. Είναι το γνωστό θέατρο των ιδεολογικών φαντασμάτων που έχουμε περιγράψει στο παρελθόν, γιατί κανένα εθνικοσοσιαλιστικό πρόγραμμα δεν είναι εφαρμόσιμο στις σημερινές συνθήκες της παγκοσμιοποίησης και η άνοδος εθνικιστικών κομμάτων στο διεθνή χώρο και του ρατσιστικού/εθνικιστικού μορφώματος της ΧΑ στην Ελλάδα δεν είναι καθόλου άσχετο από την ενσωμάτωση της αριστεράς στην παγκοσμιοποίηση και την επιλογή της να μην αμφισβητεί τους αντίστοιχους μηχανισμούς της. Ήταν δηλ. η ίδια η στάση της αριστεράς που έδωσε τον ζωτικό χώρο ανάπτυξης της εθνικιστικής δεξιάς σε πανευρωπαϊκό επίπεδο η οποία στρέφεται σήμερα κατά της ΕΕ σε αντίθεση με την παγκοσμιοποιητική αριστερά που τη παίρνει ως δεδομένη. Όπως άλλωστε για τους ίδιους κατά βάση λόγους αναδύθηκε ο παραδοσιακός ναζισμός όταν οι γερμανοί σοσιαλδημοκράτες αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι της άρχουσα τάξη της Γερμανίας μαζί με τα παλιές αριστοκρατικές κάστες όταν ο γερμανικός λαός ήταν σε πλήρη εξαθλίωση μετά το Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι σημερινοί αντιφάδες βέβαια προτιμούν να ξεχνούν τα πραγματικά αίτια της ανάπτυξης του ναζισμού γιατί έτσι προσπερνούν βολικά τη συστημική στάση της αριστεράς που τα δημιουργούσε και τα δημιουργεί η οποία ορίζεται όχι μόνο από τον ρεφορμιστικό της λόγο και την συνακόλουθη διαχείριση και εφαρμογή πολιτικών εξαθλίωσης αλλά κυρίως — και αυτό αφορά το σήμερα — από τις μεσσιανικές της επιλογές στο να περιμένει σε τρία τέρμινα την έλευση της σοσιαλιστικής επανάστασης έτσι όπως την ορίζει κατ' επιλογή η κάθε γκρούπα είτε ανήκει στον κρατικό σοσιαλισμό είτε στον ελευθεριακό χώρο. Με δεδομένο μάλιστα ότι σε καθεστώς ανοιχτών και απελευθερωμένων αγορών ο εθνικοσοσιαλισμός είναι εξ ορισμού μη εφαρμόσιμος αλλά και ιστορικά ηττημένος που σημαίνει ότι δεν υπάρχει βέβαια κανένα εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα από κάτω, ο υποτιθέμενος κίνδυνος του φασισμού αποτελεί τον τέλειο περισπασμό για την παγκοσμιοποιητική αριστερά για να αποπροσανατολιστεί ο λαός από τους πραγματικούς υπηρέτες σήμερα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης

ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ «ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αφήνω στο τέλος την προσέγγιση σε μια άλλη οικολογική αυτή τη φορά συνιστώσα της Παγκοσμιοποιητικής αριστεράς τους οικολόγους πράσινους και τέλος την λεγόμενη πατριωτική αριστερά. Δε θα κάνουμε εδώ λεπτομερή αναφορά σε αυτές τις δυο περιθωριοποιημένες πια τάσεις παρά τις φιλότιμες προσπάθειες των ΜΜΕ να συνεχίζουν να τους προβάλλουν, άλλωστε υπάρχει η καταπληκτική κατηγοριοποίηση όλων αυτών των τάσεων των ιστορικών τους καταβολών και των σημερινών πραγματικών τους στόχων στο βιβλίο του Τάκη Φωτόπουλου *Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της ΥΕ*, αρκετό καιρό γραμμένο πριν.

Από τη μια μεριά, οι μεταλλαγμένοι Πράσινοι, που αποτελούν τους Οικολόγους-Πράσινους, συνιστούν το άκρον άωτον του Νεοταξικού κοσμοπολιτισμού που χαρακτηρίζει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, ο οποίος δεν έχει καμιά, βέβαια, σχέση με τον διεθνισμό των αντισυστημικών Πράσινων των δεκαετιών του 1960 και 1970, ο οποίος εξέφραζε τις αρχές της αλληλεγγύης που θεμελιώνονταν στην αρχή της αυτονομίας, σε αντίθεση με τον σημερινό κοσμοπολιτισμό που θεμελιώνεται στα ...ατομικά δικαιώματα με βάση την αρχή της ετερονομίας. Γι'αυτό και οι μεταλλαγμένοι αυτοί Πράσινοι, όπως θα δούμε στη συνέχεια, έπαιξαν ένα εγκληματικό ρόλο στη στήριξη των πολέμων της υπερεθνικής ελίτ.

Από την άλλη μεριά, η Πατριωτική «Αριστερά» αποτελεί την αντίσταση σε αυτόν τον ψευτο-διεθνισμό της Νέας Τάξης, η οποία όμως τελικά καταλήγει σε ένα εθνικισμό παλιάς κοπής που στρέφεται κατά των μεγαλύτερων θυμάτων της παγκοσμιοποίησης, των μεταναστών, ως δήθεν υπαιτίων για την σημερινή κρίση, και πολεμά υποτίθεται την ιδεολογική μόνο παγκοσμιοποίηση, ακριβώς επειδή έχει αρνητικές συνέπειες στην εθνική κουλτούρα, ενώ ποτέ δεν στρέφεται κατά του ιδίου του συστήματος της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και της οικονομικής παγκοσμιοποίησης.

Οι πρακτικές συνέπειες των θέσεων αυτών σε σχέση με τα ληστρικά μέτρα είναι ότι οι μεν πρώτοι ουσιαστικά τα δέχονται με κάποιες προτεινόμενες μεταρρυθμίσεις, ενώ οι δεύτεροι δεν φθάνουν ποτέ στη ρίζα του κακού, την ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς και την ΕΕ, αλλά είτε δέχονται τα μέτρα, είτε απλά συνιστούν κάποιο είδος αναδιαπραγμάτευσης του Χρέους, ενώ παράλληλα προωθούν το ιδεολόγημα της αποανάπτυξης τη στιγμή που για τα λαϊκά στρώματα είναι επιτακτικότερη ανάγκη από ποτέ η παραγωγική ανασυγκρότηση σε ένα οικονομικό μοντέλο εκτός της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Έτσι όσον αφορά ειδικότερα τους νεοταξίτες αυτούς οικολόγους.

Η Πράσινη «ανάπτυξη», όπως και η κλασική, στηρίζεται σε ένα διεθνή καταμερισμό εργασίας που αναπαράγει τη διεθνή οικονομική ανισομέρεια. Έτσι, εάν η κλασική ανάπτυξη έδινε την ευκαιρία στις αναπτυγμένες χώρες να εκμεταλλεύονται τις φθηνές

πρώτες ύλες των χωρών της περιφέρειας και να τις μεταποιούν σε ακριβά βιομηχανικά προϊόντα που εξήγαγαν σε αυτές, η «πράσινη» ανάπτυξη δίνει την ανάλογη ευκαιρία στις πολυεθνικές να εκμεταλλευθούν τις «πρώτες ύλες» (ήλιος, θάλασσα, άνεμοι, γη κ.λπ.) δίνοντας την ευκαιρία σε κάθε χώρα (με το αζημίωτο βέβαια) για «πράσινη» ανάπτυξη, με τεχνολογικό και μηχανολογικό εξοπλισμό, καθώς και «πράσινα» προϊόντα, που παράγουν οι...πολυεθνικές. Έτσι, οι μεν αναπτυγμένες χώρες, στις οποίες εδρεύουν οι πολυεθνικές, προσπορίζονται τόσο άμεσα οφέλη από τη διαδικασία αυτή (επιπρόσθετη παραγωγή και απασχόληση) όσο και έμμεσα (φθηνότερη παραγωγή ενέργειας κ.λπ.), καθώς και τα οφέλη στην κατανάλωση από τα πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα και των δύο, ενώ οι χώρες στη περιφέρεια-ημιπεριφέρεια που αγοράζουν τα προχωρημένης τεχνολογίας πράσινα προϊόντα από αυτές απλώς καταναλώνουν «πράσινη ανάπτυξη»! Συγχρόνως, οι βολεμένοι που έχουν τις μεγαλύτερες οικολογικές ανησυχίες (έχοντας λύσει τα βιοτικά τους προβλήματα) θα είναι ήσυχτοι ότι «κάτι κάνουν» για τα παιδιά τους...

Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι στη χώρα μας, όχι μόνο οι Οικολόγοι-Πράσινοι, αλλά και σύσσωμη η πολιτική και οικονομική ελίτ, η παγκοσμιοποιητική Αριστερά, και φυσικά οι ΜΚΟ (Greenpeace κ.λπ.), μέχρι και ...η ΓΣΕΕ, αγάγιασαν την «ανάπτυξη» αυτή. Το περίεργο όμως είναι να διακηρύσσουν ότι με την Πράσινη ανάπτυξη θα ξεπεράσουμε όχι μόνο την οικολογική κρίση, αλλά ακόμη και την χρόνια οικονομική κρίση! Έτσι, με «χονδρικούς» υπολογισμούς, υποστηρίζεται ότι η «ανάπτυξη» αυτή θα δημιουργήσει χιλιάδες θέσεις εργασίας, αύξηση των εισοδημάτων, της παραγωγής και της κατανάλωσης. Και αυτό, όταν είναι γνωστό ότι η Ελλάδα δεν έχει ούτε την τεχνογνωσία, ούτε την έρευνα και ανάπτυξη, ούτε επομένως την παραγωγική δυνατότητα να παράγει την απαιτούμενη υποδομή για την Πράσινη ανάπτυξη, αλλά διαθέτει μόνο τις «πρώτες ύλες» σε φυσικούς πόρους. Όταν όμως, σήμερα, ακόμη και χώρες με την βιομηχανική και τεχνολογική ιστορία της Βρετανίας διαπιστώνουν ότι η Πράσινη ανάπτυξη στη χώρα τους θα ωφελήσει βασικά Γερμανικές πολυεθνικές, όπως η Ζήμενς, και, φυσικά, αντίστοιχες Αμερικάνικες (αλλά, παρόλα αυτά την υποστηρίζουν ελπίζοντας ότι θα αναπτύξουν την απαιτούμενη τεχνολογία και οι δικές τους πολυεθνικές για να την πουλούν στον Νότο), τότε μπορεί να αντιληφθεί κανείς τι είδους ωφέλεια θα έχουν από την Πράσινη ανάπτυξη χώρες στην περιφέρεια της ΟΝΕ όπως η Ελλάδα, που εισάγουν σχεδόν τα πάντα, όπως είδαμε στα προηγούμενα κεφάλαια.

Είναι, δηλαδή, φανερό ότι η Ελλάδα μπορεί μόνο να «καταναλώσει» Πράσινη ανάπτυξη όπως πράγματι σήμερα υπό τη διαδικασία εφαρμογής ξεπουλήματος όλων των παραγωγικών πόρων της χώρας οι βουνοκορφές της Ελλάδας έχουν γεμίσει από αυτά τα τερατουργήματα. Το συνολικό οικονομικό αποτέλεσμα, επομένως, θα ήταν η παραπέρα επιδείνωση των διαρθρωτικών προβλημάτων της Ελληνικής οικονομίας και ιδιαίτερα του Ισοζυγίου Πληρωμών και του εξωτερικού Χρέους, με νέες φορολογικές επιδρομές και περιστολή των δημοσίων δαπανών στο μέλλον, για να μειωθούν τα ελλείμματα. Στην Ελλάδα, μάλιστα η πρώην πασοκική χούντα σκαρφίστηκε και μια άλλη κομπίνα

«Πράσινης ανάπτυξης», την οποία προφανώς οι μεταλλαγμένοι οικολόγοι και η σημερινή συγκυβέρνηση στηρίζουν: την καταστροφή και αυτής της γεωργίας που έχει απομείνει (ενόψει της δραματικής υποχώρησης των κοινοτικών επιδοτήσεων μετά το 2013) παρέχοντας άδειες για μαζικά «πάρκα φωτοβολταϊκών» ακόμη και σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις! Έτσι, οι εναπομείναντες αγρότες, αντί να ενισχυθούν να παράγουν αγροτικά προϊόντα (των οποίων θα συνεχίσουμε και θα επεκτείνουμε τις εισαγωγές!) θα παράγουν ηλεκτρική ενέργεια που θα μωσαχοπουλούν κατόπιν στην ΔΕΗ! Έτσι, όχι μόνο η «Πράσινη ανάπτυξη», δεν πρόκειται να βοηθήσει στη διέξοδο από την οικονομική κρίση, αλλά, αντίθετα, θα επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την δομική κρίση που οδήγησε στη χρεοκοπία.

Περιττό να προστεθεί σε όλα αυτά ότι η «Πράσινη ανάπτυξη», και ο «Πράσινος καπιταλισμός», γενικότερα, δεν πρόκειται, βέβαια, να οδηγήσει σε οποιαδήποτε διέξοδο από την οικολογική κρίση αφού δεν θίγει την ίδια την οικονομία ανάπτυξης και, απλώς, αποτελεί μια νέα μορφή μπίζνας μέσα στα πλαίσια βεβαίως του καπιταλισμού.

Όσον αφορά την «πατριωτική αριστερά».

Η τάση της Πατριωτικής «Αριστεράς» αναπτύχθηκε την δεκαετία του 1990 στο πλαίσιο της διαμάχης μεταξύ «διεθνιστών» ή Ευρωφρόνων από τη μια μεριά, και Ελληνοφρόνων από την άλλη. Όμως, ενώ παραδοσιακά οι διεθνιστές ανήκαν στην αριστερά, και οι εθνικιστές στην δεξιά, σήμερα τα πράγματα είναι περισσότερο πολύπλοκα. Με την ανάδυση της Νέας Διεθνούς Τάξης που σηματοδότησε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και η κατάρρευση του «υπαρκτού», αναπτύχθηκε ένα νέο είδος «διεθνισμού», πέρα από τον παραδοσιακό διεθνισμό.

Έτσι παρατηρήθηκε το φαινόμενο της ανάπτυξης μιας τάσης στην Αριστερά, η οποία σαφώς κατατάσσεται στους Ελληνόφρονες, όσον αφορά στην ιδεολογία της που επικεντρώνεται στην παράδοση, συμπεριλαμβανομένης της ...Ορθοδοξίας — σαν αντίβαρο στην ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης. Μολονότι στοιχεία της ιδεολογίας της είναι βάσιμα, και ιδίως η ανάγκη της υποστήριξης εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων σήμερα που αντιστέκονται στη Νέα Διεθνή Τάξη (Ιρακινή, Αφγανική ή Παλαιστινιακή αντίσταση), εφόσον πράγματι η εθνική απελευθέρωση από τον ξένο κατακτητή είναι αναγκαία προϋπόθεση για οποιαδήποτε κοινωνική απελευθέρωση, ο πυρήνας της ιδεολογίας της καλλιεργεί και ενισχύει τον εθνικισμό και τον θρησκευτικό ανορθολογισμό. Έτσι, αντιπαλεύοντας, υποτίθεται, το στοιχείο εκείνο του μεταμοντερνισμού που οδηγεί στην ισοπέδωση των παραδόσεων, οι Ελληνόφρονες υιοθετούν ένα άλλο θεμελιακό στοιχείο του μεταμοντερνισμού: την απόρριψη του αιτήματος για καθολικό πολιτικό πρόταγμα και την υιοθέτηση των «πολιτικών ταυτότητας» στο εθνικό επίπεδο, που τελικά διασπούν τους λαούς και διευκολύνουν την πολιτική «διαίρει και βασίλευε» της Νέας Τάξης. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι η τάση αυτή δεν θέτει καν θέμα αμφισβήτησης του συστήματος της οικονομίας της αγοράς,

αλλά μιλά συνήθως για κάποιο «κοινοτισμό», όπου η οικονομία της αγοράς θα συνυπάρχει με την συμμετοχική «δημοκρατία» και αμεσοδημοκρατικά στοιχεία! Ούτε άλλωστε είναι τυχαίο ότι η τάση αυτή ανάμεσα στους Ελληνόφρονες δεν ξεκίνησε, όπως συνήθως, από την άκρα δεξιά αλλά από τους κόλπους της «Αριστεράς» είτε πρόκειται για παλιούς δογματικούς Μαρξιστές (συνήθως Μαρξικού τύπου) που ασπάζτηκαν τον δογματισμό της ορθοδοξίας (συγκοινωνούντα δοχεία δογματισμού), είτε πρόκειται για «ρεαλιστές αριστερούς» που υποτίθεται αναπτύσσουν μια εθνική στρατηγική της Αριστεράς, ενώ στη πραγματικότητα υιοθετούν όλη την επιχειρηματολογία των εθνικιστικών κύκλων για να καταλήξουν σε παρόμοια με αυτούς συμπεράσματα ενώ ταυτόχρονα οι μηχανισμοί της παγκοσμιοποίησης οι οποίοι αποτελούν τις αιτίες της απώλειας της οικονομικής κυριαρχίας και κατ'επέκταση της εθνικής κυριαρχίας σε κάποιο βαθμό δικαιολογούνται μάλιστα ως αναγκαίοι.

Η Πατριωτική «Αριστερά», με βάση τα παραπάνω, πήρε μια αναμενόμενη στάση για τα μέτρα. Έτσι, ένα τμήμα της, με επικεφαλής τον θεολόγο-«φιλόσοφο» Χρ. Γιανναρά, αποφαινεται, χωρίς την παραμικρή θεωρητική ή εμπειρική θεμελίωση, ότι «Η "Τρόικα" και το "Μνημόνιο" δεν αποσκοπούν να υποκαταστήσουν την εγχώρια πολιτική ευθύνη, δεν μας στέρψαν την "εθνική κυριαρχία"». Απλά στρέφεται κατά της διαφθοράς της ντόπιας πολιτικής ελίτ, ή, όπως το διατυπώνει ο «φιλόσοφος» (που ουσιαστικά παπαγαλίζει την προπαγάνδα του ΔΝΤ: «το "Μνημόνιο" και οι απαιτήσεις του στρέφονται ενάντια στο κατεστημένο φαυλεπίφουλο κομματικό κράτος (των εναλλασσόμενων χρωματισμών), στην εξαχρειωμένη κομματοκρατία που το διαγουμερίζει ανελέητα».

Όμως, η θέση της υπόλοιπης Πατριωτικής «Αριστεράς» είναι εξίσου απαράδεκτη και παραπλανητική, παρά την «κόκκινη σάλτσα» που χρησιμοποιείται για να την κάνει πιο ευπαρουσίαστη. Έτσι, για τη «σύνταξη» του Άρδην:

«Η ένταξη πραγματοποιήθηκε και εν τέλει έγινε δεκτή από τον ελληνικό λαό, ως όπλο για να αντιμετωπίσει την τουρκική επιθετικότητα, που, μετά την εισβολή στην Κύπρο, άρχισε πλέον να εκδηλώνεται ανοικτά εναντίον της Ελλάδας. Όταν μάλιστα κατέρρευσε και το ανατολικό μπλοκ, με όλες τις καταλυτικές αρνητικές συνέπειες που είχε αυτή η κατάρρευση για τις χώρες των Βαλκανίων, η Ευρωπαϊκή Ένωση φάνταζε ως η μοναδική λύση, στον βαθμό που πρώτη προτεραιότητα των βαλκανικών χωρών ήταν η ένταξη στην ΕΕ.

Φυσικά, είναι λίαν αμφίβολο ότι πέρασε από το μυαλό κανενός άλλου στον ελληνικό λαό (εκτός κάποιων στην Πατριωτική «Αριστερά») η ανόητη σκέψη ότι η ΕΕ δεν έπαιζε πάντα το ίδιο παιχνίδι με το ΝΑΤΟ (μέλη του οποίου ήταν όλα τα μέλη της ΕΕ!), χωρίς το πράσινο φως του οποίου δεν θα μπορούσε ούτε η Χούντα στην Ελλάδα να επιβιώσει, ούτε πολύ περισσότερο να τολμήσει πραξικόπημα στην Κύπρο που ήταν σίγουρο ότι θα κατέληγε σε τουρκική εισβολή (την οποία, πάλι, η ΕΕ μέσω του ΝΑΤΟ είχε τη δύναμη να σταματήσει αυθημερόν αν το ήθελε!), όπως και πράγματι έγινε, σε εφαρμογή

μακροπρόθεσμων Νατοϊκών σχεδίων για την διχοτόμηση του νησιού. Ούτε, βέβαια, κανένας εκέφρων Έλληνας πίστεψε κατόπιν ότι η ΕΕ ενδιαφερόταν για τίποτα άλλο εκτός από τη διατήρηση του στάτους κβο που δημιουργήθηκε μετά την εισβολή, ενώ την τουρκική επιθετικότητα (και τους συνακολούθους εξοπλισμούς, που καταδικάζει ως «παράλογους» ο απατεώνας πολιτικάντης Κον Μπεντίτ) μπορούσε κάλλιστα να την σταματήσει άμεσα η ΕΕ αν απλά εγγυόταν τα σύνορα της Ελλάδας που ήταν σύνορα και της ΕΕ — πράγμα που ούτε της ζητήθηκε ποτέ από τις ελίτ μας, ούτε βέβαια διανοήθηκε η ΕΕ να κάνει! Με βάση, λοιπόν, αυτό το σκεπτικό, φαίνεται ότι η παραπάνω «εξήγηση» για την δήθεν αποδοχή από τον ελληνικό λαό της ΕΕ (που σημειωτέον κανένας δεν τον ρώτησε γι αυτήν!) σε άλλα αποβλέπει, δηλ: στη συγκάλυψη από μέρους της Πατριωτικής «Αριστεράς» της απόφασής της να μη θέσει θέμα μονομερούς εξόδου από την ΕΕ (θέμα που θέτουν σαφώς αντίστοιχα «πατριωτικά» κόμματα στην Ευρώπη, όπως το Βρετανικό) σε σύμπλευση με τις ελίτ, και με βάση περίπου παρόμοια κίνητρα όπως αυτά του ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη.

Ένα άλλο επιχείρημα της λεγόμενης πατριωτικής αυτής αριστεράς είναι η θέση περί εθνικής συρρίκνωσης.

Όμως το ερώτημα είναι τι άλλο χειρότερο θα συνέβαινε έξω από την ΕΕ, όταν όντας πιστοί υπηρέτες της ΕΕ συνέβησαν ή ήδη συμβαίνουν τα εξής:

- η τελευταία εθνική συρρίκνωση συνέβη όταν ήδη ήμασταν στο ίδιο κλαμπ, δηλαδή στην στρατιωτική πτέρυγα των χωρών-μελών της τότε ΕΟΚ που, με το άλλο καπέλο τους, ως ΝΑΤΟ, συνέργησαν στον διαμελισμό της Κύπρου,
- η «τουρκική επιθετικότητα», όλα αυτά τα χρόνια μετά την εισβολή, συνεχιζόταν, ενώ ήδη είχαμε γίνει πλήρη και υποτακτικά μέλη της ΕΕ, η οποία όμως δεν κούνησε ποτέ το δαχτυλάκι της για να εγγυηθεί τα σύνορά μας και να κάνει την επιθετικότητα αυτή αδύνατη! Και, τέλος,
- κάθε κοινοβουλευτική Χούντα μέχρι σήμερα είναι σε διαπραγματεύσεις με την Τουρκική και σιωνιστική ελίτ για τον διακανονισμό της «συγκυριαρχίας» στο Αιγαίο. Και αυτό, όταν η Χούντα αυτή έχει αποδειχτεί περίτρανα το πιο υποτελές μέλος της ΕΕ και έχει ουσιαστικά μετατρέψει την Ελλάδα σε προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ και «παραγιά» της Σιωνιστικής! με την Κύπρο να έχει καταντήσει αεροπλανοφόρο της Υ/Ε και Σ/Ε, όπως ο άλλος πατριώτης Καμένος παραδίδει νησιά όπως η Κάρπαθος για βάσεις των Σιωνιστών και των ΗΠΑ και η για πρώτη φορά αριστερά παραχωρεί ελεύθερο δικαίωμα διακίνησης των σιωνιστών του Ισραήλ στο Αιγαίο.
- Έτσι μετά τη διχοτόμηση της Κύπρου παραχωρείται και ολόκληρο το αιγαίο.
- Τώρα αν συνυπολογίζουμε ότι η για πρώτη φορά αριστερά παραχωρεί λιμάνια αεροδρόμια δημοσίου χώρους ακίνητα κλπ... μπορούμε να καταλάβουμε τις διαστάσεις όλης αυτής τη στημένης επιχείρησης αποπροσανατολισμού του

ελληνικού λαού και του μεγέθους της πολιτικής εγκληματικής απάτης που φτάνει και ξεπερνάει τα όρια κόμη και του δοσιλογισμού.

Εν τέλει η θέση της πατριωτικής αριστεράς που επικεντρώνεται μόνο στο κομμάτι της πολιτισμικής παγκοσμιοποίησης αποτελεί την συστημική δικαιολογία για την ένταξή μας στην ΕΕ, στην Τρόικα και όλα τα συναφή μέτρα που πλαισιώνουν το καθεστώς οικονομικής κατοχής που βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα — αναβαπτισμένη με ένα ψευτο πατριωτικό λόγο. Και είναι άσφαιρες οι θέσεις αυτής της τάσης γιατί με το να δικαιολογούν με ρατσιστικό λόγο την ένταξή μας στην ΕΕ δεν στρέφονται καν κατά της πολιτισμικής παγκοσμιοποίησης αφού η πολιτιστική ταυτότητα του λαού είναι θέμα περιεχομένου, και αυτό ακριβώς το περιεχόμενο ήταν υπό εξαφάνιση με την πλήρη ενσωμάτωσή μας στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Και αυτό, γιατί στο σημερινό θεσμικό πλαίσιο (οικονομικό και πολιτικό), η διατήρηση της πολιτιστικής ταυτότητας μιας χώρας είναι άρρηκτα δεμένη με το θέμα του ελέγχου των οικονομικών μηχανισμών. Με δεδομένο, δηλαδή, τον βαθμό εμπορευματοποίησης των «πολιτιστικών αγαθών», είναι φανερό ότι είναι βασικά οικονομικοί οι έλεγχοι των μηχανισμών παραγωγής κουλτούρας.

Και εδώ τελειώνει αυτή η πραγματικά επίπονη προσπάθεια να περιγράψει κάποιος την σημερινή αριστερά απέναντι όχι πια στη κρίση που λέγαμε πριν λίγο χρονικό διάστημα αλλά απέναντι στη σημερινή καταστροφή, μια αριστερά που το μεγαλύτερο μέρος της είναι εδώ και χρόνια ενσωματωμένο στο σύστημα αναβαπτίζοντας την συστημική προπαγάνδα είτε από αριστερά είτε με πατριωτικά τσιτάτα και ότι απομένει είναι μια ρητορολογία αντισυστημικής απραξίας που αρνείται να βάλει τις προϋποθέσεις για την απελευθέρωση των λαϊκών στρωμάτων δηλ για την οικονομική αυτοδυναμία του λαού προϋπόθεση για κάθε κοινωνική αλλαγή. Και αυτό αποτελεί την κόκκινη γραμμή για εμάς η οποία θα έπρεπε να αποτελεί τον κοινό παρανομαστή σήμερα μετωπικού σχήματος όλη της αριστεράς αν πράγματι υπήρχε αριστερά σήμερα. Και η κόκκινη αυτή γραμμή η οποία αποτελεί την επαρκή συνθήκη για το διαχωρισμό μεταξύ μισόλογων ή απατεωνίστικων πρακτικών και επαναπροσδιορισμού της οικονομικής κυριαρχίας του λαού είναι Η μονομερή έξοδο από την ΕΕ/ονε με συγκροτημένο πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας, πρόγραμμα που για ευνόητους λόγους όπως εξηγήθηκαν παραπάνω η αριστερά σήμερα σε όλες δυστυχώς τις εκφάνσεις της είναι ανίκανη να προωθήσει.-